

บทนำ

หนึ่งเดือนครึ่งก่อนหน้านี้

Sometimes it only takes one song to bring back a thousand memories

(Quotes 101.net)

มนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีความทรงจำวัยเด็ก อินทรเองก็เชื่ออย่างนั้น แต่ทำไมเขาถึงได้แตกต่างจากคนอื่น ความทรงจำในวัยเด็กเริ่มต้นขึ้นเมื่ออายุแปดขวบครึ่ง ตอนเข้าโรงเรียนประถมที่เชียงใหม่ แม้จะเข้าเรียนช้ากว่าเพื่อนในห้องคนอื่น แต่อินทรกลับเรียนทันทุกคน พื้นฐานภาษาอังกฤษของเขาดีมาก สามารถอ่าน ฟังและเขียนได้คล่อง แถมยังพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง แต่ที่ต้องเข้าเรียนช้ากว่าเด็กคนอื่นๆ นั่นก็เพราะอุบัติเหตุทางสมอง

พ่อเล่าให้ฟังว่าเขาตกจากต้นไม้ มีแผลแตกตรงศีรษะ สมองได้รับการกระทบกระเทือนต้องรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลานาน รอยแผลเป็นที่พาดอยู่ข้างซ้ายยาวประมาณสามเซนติเมตรบัดนี้ซ่อนอยู่ใต้ผมเพื่อปกปิด อินทรเป็นเวลาทุกคนถามว่าได้แผลเป็นนี้มาได้ยังไง เขาต้องเล่า

เหตุการณ์เดิมซ้ำไปซ้ำมา แต่บางอย่างลึกๆ ในใจฉันว่าไม่ใช่

ทำไมเขาถึงรู้สึกเหมือนกำลังเล่าเรื่องของคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวเอง... มีบางอย่างขาดหายไป เพียงแต่ฉันไม่รู้ว่าเป็นอะไร... นอกจากอุบัติเหตุที่ทำให้เขาต้องรักษาตัว ฉันยังสูญเสียความทรงจำทั้งหมดก่อนหน้านี้ไปด้วย รู้เพียงพอกับแม่เลี้ยงดูเขามาด้วยความรัก

ยี่สิบปีที่ผ่านมามีชีวิตเรียบง่าย เด็กหนุ่มเรียนเก่ง ร่างกายสูงใหญ่กว่าเพื่อน หน้าตาหล่อเหลาจนเป็นขวัญใจของเด็กสาวทั้งโรงเรียน ทุกวันมีผู้หญิงเขียนจดหมายมาสารภาพรัก บ้างก็ส่งของขวัญแทนใจมาให้ ฉันไม่เคยมีความรัก เขาอยากเรียนคณะเกษตรศาสตร์เพื่อนำความรู้มาช่วยบิดาดูแลกิจการในไร่

คนทั่วทั้งจังหวัดไม่มีใครไม่รู้จักไร่อินทรีทอง ซึ่งเป็นไร่กาแฟใหญ่ที่สุดในจังหวัดเชียงราย พ่อเลี้ยงนฤมิตรเริ่มต้นธุรกิจเมื่อสามสิบปีก่อน จากที่ดินเพียงไม่กี่ไร่ขยายเพิ่มขึ้นจนมีพื้นที่มากกว่าสองร้อยไร่ พื้นที่ทั้งหมดตั้งอยู่บนภูเขาสูงกว่าระดับน้ำทะเล อากาศเย็นสบายตลอดทั้งปี บนเขามีโรงงานเพื่อแปรรูปเมล็ดกาแฟเป็นสินค้าออกสู่ตลาด ไร่แห่งนี้เน้นการเกษตรอินทรีย์ ไม่ใช่ปุ๋ยเคมี เนื่องจากผู้บริโภคในปัจจุบันตื่นตัวเรื่องสินค้าออร์แกนิกไร้ยาฆ่าแมลง จึงทำให้สินค้าของไร่อินทรีทองเป็นที่ต้องการของท้องตลาด

กำไรทั้งหมดมาจากการส่งออกเมล็ดกาแฟคุณภาพดีไปต่างประเทศ ทำให้พ่อเลี้ยงร่ำรวยเป็นเศรษฐี และเมื่อยี่สิบปีก่อนบริษัทแบรนดส์สัญชาติอเมริกันตกลงเซ็นสัญญาซื้อกาแฟไปขายในร้านสาขา ทำให้ยอดขายพุ่งขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว หลังจากทำไร่กาแฟจนร่ำรวย บิดาก็หันมาจับธุรกิจด้านอื่นๆ ทั้งการซื้อที่ดินเก็งกำไรและขายต่อ เอากำไรจากส่วนต่างมาซื้อผืนต่อๆ ไป บางครั้งขายให้แก่บริษัทสร้างบ้านจัดสรร นอกจากนั้นยังมีการปลูกข้าวและปลูกพืชเมืองหนาว โรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ต่างๆ

ในด้านการช่วยเหลือสังคม บิดาเปิดสภกรณ์รับสินค้าจากเกษตรกร

เพื่อให้ทุกคนมีช่องทางขายผลผลิต ไร่อินทรีทองอาสาเป็นคนกลางที่ไม่หวังผลกำไร ช่วยเหลือสินค้าของชาวบ้านถูกส่งถึงมือผู้บริโภคได้ง่ายขึ้น ปัญหาหลักของเกษตรกรในปัจจุบันก็คือไม่มีความรู้ด้านการผลิตทำให้ต้นทุนสูงส่วนใหญ่ไม่มีที่ทำกินเป็นของตัวเอง อาศัยการเช่า อีกทั้งยังทำเกษตรโดยใช้ยาฆ่าแมลงทำให้ต้นทุนสูงขึ้น แคมพอขายผลผลิตก็ถูกกดราคาจนต่ำจึงขาดทุนมากกว่ากำไร สหกรณ์เข้ามาตอบโจทย์ในจุดนี้ทำให้ชาวบ้านได้มีโอกาสลืมตาอ้าปาก เมื่อมีรายรับ คนเหล่านั้นก็เลี้ยงตัวได้ ไม่ต้องกู้หนี้ยืมสิน จึงไม่แปลกเลยที่ชาวบ้านรักและเคารพเพื่อเลี้ยงนุญมิตรเป็นอย่างมาก

หลายครั้งที่อินทรเห็นชาวบ้านนำข้าวของมามอบให้เพื่อตอบแทนบุญคุณ แม้ไม่ใช่ของมีราคาแต่ทั้งหมดเพื่อตอบแทนน้ำใจที่พ่อเลี้ยงนุญมิตรดูแลทุกคนประดุจสมาชิกในครอบครัว อินทรอยากสานต่องานของบิดา แต่ท่านกลับยื่นคำขาดว่าเขาต้องเป็นตำรวจ

แม่ไม่เข้าใจ แต่ด้วยความกตัญญูจึงขัดพ่อไม่ได้ เขาจึงเปลี่ยนความตั้งใจไปเข้าเรียนนายร้อยตำรวจแทน แม่จะเข้าเรียนเพราะความประสงค์ของพ่อแต่อินทรีตั้งใจเรียน ชายหนุ่มเรียนจบจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจด้วยคะแนนเป็นที่หนึ่งของรุ่น แคมยังได้ทุนไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เขาเคยเข้ารับการฝึกในหน่วยปฏิบัติการพิเศษ

แล้ววันหนึ่งชะตาชีวิตก็เปลี่ยนไป อุบัติเหตุในคืนฝนตกได้เปลี่ยนชีวิตที่เคยรุ่งโรจน์ให้พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ อินทรตกเป็นผู้ต้องหาขับรถชนคนตาย เขาต้องออกจากราชการเพราะถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนกว่าคดีจะสิ้นสุด

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น มองประตูหน้าต่างตรวจของโรงพยาบาลเอกชนประจำจังหวัด เขานัดพบกับใครคนหนึ่งเพื่อตามหาสิ่งที่ขาดหายไป สมัยยังเป็นตำรวจ อินทรไม่มีเวลา เขามีภารกิจปราบปรามคนร้าย ต้องเตรียมพร้อมรับคำสั่งด่วนที่จะเข้ามาตลอด แต่หลังจากกลายเป็นผู้ต้องหา เขากลับมีเวลาเหลือเพื่อ

“เชิญคุณอินทรค่ะ”

เขาก้าวเข้าไปในห้อง เมื่อพบแพทย์สูงวัยจึงประนมมือไหว้

“อ้าว ผู้กองอิน ทำไมวันนี้ถึงว่างมาหาลุงได้ละ”

นายแพทย์อาวุโสนามว่าสวัสดิ์ เปรียบเสมือนญาติผู้ใหญ่ของครอบครัว ท่านเป็นเพื่อนกับพ่อเลี้ยงนงมิตร นายแพทย์สวัสดิ์เป็นคนเชี่ยวชาญ ไปทำงานที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เรียนจบเฉพาะทาง เมื่อเกษียณอายุราชการจึงย้ายกลับมาอยู่โรงพยาบาลเอกชนที่จังหวัดแห่งนี้ เมื่ออ่านข้อมูลในแฟ้มก็ประหลาดใจที่พบว่าครั้งสุดท้ายที่ได้พบอินทรคือเมื่อหลายปีก่อน

“ผมไม่ใช่ผู้กองแล้วครับคุณลุง ผมออกจากราชการแล้ว”

เรื่องราวที่ได้ยินจากปากสร้างความประหลาดใจไม่น้อย เพราะครั้งสุดท้ายที่เจอกัน อินทรยังเป็นร้อยตำรวจหนุ่มอนาคตไกล แต่นึกไม่ถึงว่าตอนนี้ชะตาพลิกผัน แม้คดีจะยังไม่จบและยังอยู่ในชั้นศาล แต่ก็ต้องถูกให้ออกจากราชการไว้ก่อนจนกว่าคดีจะสิ้นสุด นายแพทย์อาวุโสรับฟังด้วยความเห็นใจ

“ลุงขอโทษ ไม่ทราบข่าวเลย แล้วอินโอเคไหม”

“ผมทำใจได้แล้วครับ ไม่ต้องห่วง อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ผมเลิกเครียดเรื่องนี้แล้ว”

ช่วงแรกที่เกิดเรื่องนี้ อินทรถึงกับเสียศูนย์ เขาใช้แอลกอฮอล์ดับกลุ้มจนบิดาต้องเตือนสติ หลังจากตั้งหลักอยู่พักใหญ่ เขาจึงพยายามทำงานเพื่อให้ยุ่ง เมื่อชีวิตมีจุดหมายใหม่ อินทรจึงเลิกฟุ้งฟาย

“ว่าแต่วินนี่มาหาลุง มีอะไรหรือเปล่า พักนี้ปวดหัวอีกใช่ไหม”

นายแพทย์สวัสดิ์เป็นอายุรแพทย์ เชี่ยวชาญด้านสมองและระบบประสาท หรือที่เรียกกันว่า Neuro Medicine นอกจากนั้นท่านยังได้วุฒิปริญญาตรีอีกใบ

หลังจากตรวจอาการความจำเสื่อมเมื่อหลายปีก่อนก็แนะนำว่าควรจะรักษาด้วยการสะกดจิต อาการหลักคือปวดศีรษะ ซึ่งมักเป็นมากขึ้นถ้าชาย

หนุ่มพยายามคิดถึงเหตุการณ์ในวัยเด็ก ดังนั้นอินธจึงเลือกที่จะไม่คิด แต่
พักนี้พอว่างงานเขากลับฝันถึงเพลงเดิมซ้ำๆ ขึ้นมาอีก

“ครับ มาเป็นระยะๆ แต่ที่ผมไม่เข้าใจก็คือผมกลับมาฝันถึงเพลงเดิม
อีกแล้ว”

เนื้อเพลงมีใจความว่า...

Memory

All alone in the moonlight

I can smile happy your days (I can dream of the old days)

Life was beautiful then

I remember the time I knew what happiness was

Let the memory live again^๑

อินธมั่นใจว่าไม่เคยได้ยินเพลงนี้มาจากที่ไหน ทุกอย่างเริ่มจากความ
ฝัน น้ำเสียงหวานใสของคนร้องทำให้เขาปวดหัวหนักขึ้น เมื่อถึงตอนจบ
ชายหนุ่มก็จะสะดุ้งตื่นและปวดหัวมากขึ้นกว่าเดิม เขาไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร
ตนเองถึงได้ฝันถึงเพลงนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

“อินเคยถามแม่ไหมว่าชอบร้องเพลงนี้ตอนกล่อมนอนหรือเปล่า”
มารดาของอินธชื่อปิยะนุช พ่อกับแม่พบรักกันตอนพ่อมาทำไร่กาแฟก่อน
จะแต่งงานกันในเวลาต่อมา อินธยังมีน้องชายอีกคนชื่อว่าทิวพงศ์

“ถามแล้วครับ แต่แม่ไม่รู้จัก ขนาดเปิดให้ฟังยังบอกว่าไม่เคยได้ยิน
เลย”

นายแพทย์สวัสดิ์ดีถอนหายใจ “หรือว่าพ่อเลืกร้องเพลงกล่อม เพลง
นี้สมัยก่อนดังมากนะ ลุงเองก็เคยเปิดฟังอยู่บ่อยๆ”

^๑ เพลง “Memory” ศิลปิน : บาร์บรา สไตรแซนด์

“ไม่ใช่แน่ครับ ผมถามพ่อหลายครั้งแล้ว”

“หรือว่าอินจะเคยได้ยินมาจากที่อื่น”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นผมคงไม่กลุ้มใจแบบนี้ บอกตรงๆ นะครับ ผมมั่นใจว่าเพลงนี้ต้องเกี่ยวข้องกับความทรงจำที่หายไปของผมแน่”

อินธแตกต่างจากคนอื่น นั่นก็เพราะเขาจำเรื่องราวก่อนอายุแปดขวบไม่ได้เลย และนั่นทำให้ชายหนุ่มเป็นทุกข์ แม้คนในครอบครัวจะปลอบว่าไม่สำคัญ แต่ชายหนุ่มกลับปล่อยวางไม่ได้

“แต่พ่อเลี้ยงไม่อยากรู้ให้อินหรือฟื้นความทรงจำไม่ใช่หรือ”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรเคยยกกับนายแพทย์สวัสดิ์หลายครั้งว่าไม่ต้องการให้อินธรักษา นายแพทย์สวัสดิ์เดาว่าสาเหตุที่ครอบครัวไม่อยากพูดถึงเพราะอุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้อินธอยู่โรงพยาบาลนานมาก สมาชิกทุกคนในครอบครัวคงสะเทือนใจ ผิดกับอินธที่หมกมุ่นเรื่องความทรงจำ ทุกครั้งที่คิดถึงก็มักจะปวดหัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าตนจะได้ไปเข้าร่วมการฝึกพิเศษ นายตำรวจหนุ่มจึงล้มเลิกความตั้งใจหันไปโฟกัสที่อาชีพแทน

“แต่พ่อกันผมฝันบ่อยมาก ฝันแต่เพลงนี้ซ้ำๆ ทุกคืน ลุงหมอช่วยหน่อยเถอะครับ ถ้าไม่รู้ความจริงผมคงไม่สบายใจ”

“แล้วอินไม่คิดบ้างหรือว่ามันอาจจะเป็นเรื่องที่ทำให้อินเจ็บปวดสมองถึงได้พยายามลืมมันไป”

ร่างกายกับจิตใจเชื่อมประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ขณะที่จิตเป็นนาย ถึงขนาดมีคนบอกว่าถ้าสิ่งนั้นร้ายแรง จิตใจก็อาจจะเลือกสั่งสมองให้ลืมเพื่อให้อินธิตเดินหน้าต่อ

“ผมรู้ แต่ผมก็ปล่อยวางมันไม่ได้ ช่วยผมเถอะครับ”

นายแพทย์สวัสดิ์ถอนหายใจ เมื่อเห็นถึงความมุ่งมั่นของคนตรงหน้า ก็รู้ดีว่าคงขัดไม่ได้

“อินแน่ใจใช่ไหม”

“ครับ”

“ก็ได้” จุ้นลู่ก็จะรักษาให้ แต่เราต้องตกลงกันก่อน เพราะว่าความปลอดภัยของอันสำคัญที่สุด การจะจำเรื่องในอดีตได้หรือไม่มันอีกเรื่อง”

ปัจจุบันคนไข้ที่มีปัญหาความจำเสื่อมจากสมองกระทบกระเทือนยังไม่มียารักษาโดยตรง นอกจากรอให้สมองฟื้นตัวแล้วความทรงจำจากกลับมาเอง แต่สาเหตุที่นายแพทย์สวัสดิ์แนะนำให้สะกดจิตก็เพราะเชื่อว่าจื้อฟื้นความทรงจำที่เก็บอยู่ในส่วนลึกขึ้นมาได้

“ผมทราบครับ ลุงบอกผมหลายครั้งแล้ว และก็ทราบด้วยว่าลุงรับปากไม่ได้ว่าจะได้ผลหรือเปล่า ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวบุคคล”

“เออละ ถ้าเข้าใจดีแล้ว จุ้นเราก็มาร่วมกันเลย เราเข้าไปหาที่นั่นสบายๆ ด้านในจะดีกว่า”

นายแพทย์อาวุโสพาอินทรเดินเข้าไปยังห้องชั้นในซึ่งแยกเป็นสัดส่วน โศพาหนึ่งมุมสี่ด้านหันตั้งอยู่ ผังตรงข้ามคือโซฟาเดี่ยวซึ่งหมอสวัสดิ์จะนั่งประจำ

“นั่งตามสบาย แล้วถ้าพร้อมก็ทิ้งตัวลงนอน เราจะเริ่มต้นรักษา ถ้ามีจุดไหนที่ลุงรู้สึกว่าอันกำลังตกอยู่ในอันตรายละก็ ลุงจะหยุดทุกอย่างทันที”

“ครับ ผมยกให้ลุงตัดสินใจ ถ้าตรงไหนคิดว่าเสี่ยงผมก็จะไม่ฝืน”

“นอนลง ทำตัวตามสบายนะ ทิ้งน้ำหนักลงบนโซฟา นอนให้สบาย ขาสองข้างกางออกเล็กน้อย หายมือลงบนโซฟา ให้ผิวสัมผัสความเย็นของเบาะ ลุงขอหรีฟเพลงหน่อย บรรยากาศจะได้สงบมากขึ้น”

“ครับ”

“ต่อไปนี้อันต้องทำให้จุ้น ผ่อนคลาย ทิ้งน้ำหนักลงบนโซฟา รู้สึกเหมือนตัวเองจมลงไปในโซฟา วิธีที่เราจะใช้คือการสะกดจิต ให้ร่างกายอยู่ในสภาวะผ่อนคลายแต่ไม่ได้หลับ ทำให้รู้สึกสบาย อีกทั้งยังเพิ่มศักยภาพของสมอง ปัจจุบันเราใช้การสะกดจิตเพื่อแก้ไขพฤติกรรมต่างๆ แต่ลุงจะใช้วิธีนี้ดึงความทรงจำกลับมา”

“ครับ”

“ปล่อยใจให้ว่าง รับรู้ถึงลมหายใจเข้า-ออกแล้วก็หลับตาลง อินฟังเสียงนี้ไว้ ถ้าลุงเรียกเมื่อไหร่ก็ลืมตา” นายแพทย์อาวุธโสหยิบอุปกรณ์ที่มีลักษณะคล้ายกับอุปกรณ์ให้จิ้งหะ เขาตีเบาๆ จนเกิดเสียงดังกังวานคล้ายกับระฆัง และทำเป็นจิ้งหะสม้าเสมอ

“ที่นี่ก็หลับตาลง ฟังเสียงจิ้งหะ รับรู้ถึงลมหายใจที่ออกจากจมูกเรา และเข้าทางจมูกเรา ทรวงอกที่เคลื่อนไหวเพราะมีลมเข้าและออก”

อินทรทำตาม เขารู้สึกเหมือนรอบกายเจียบสงบลง มีเพียงเสียงจิ้งหะคล้ายระฆังกังวาน แต่เป็นความกังวานในความเจียบและสงบ

“ปล่อยทุกอย่างให้ผ่านไป มีแค่ลมหายใจ เสียงรอบๆ ตัวกำลังเบาลงเรื่อยๆ เหลือเพียงลมหายใจเข้าและออก”

อินทรรู้สึกถึงความเบาสบายที่เข้าปกคลุม ผิวกายเย็นเพราะความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ น้ำเสียงของแพทย์คนเดิมทุ้มนุ่มลึก

“ตัดความคิดทุกอย่างออกไป มีเพียงลมหายใจเข้า-ออก หายใจเข้า หายใจออก รับรู้ถึงตัวเองที่จมดิ่งลงไปบนโซฟา ร่างกายที่ปลอดโปร่งเบาสบาย”

ชายหนุ่มทำตาม เมื่อใจนิ่ง เขาก็รู้สึกถึงความมืดรอบๆ ตัว ลมเย็นทำให้ผิวกายผ่อนคลาย

“ที่นี่ลองมองไปรอบๆ ว่าเห็นอะไรบ้าง ไม่ต้องลืมตา แต่ใช้จิตมอง”

อินทรทำตาม สมองพลันมองเห็นภาพ เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งร้องเพลงอยู่ข้างเตียง ขณะที่บนเตียงมีเด็ก ชายหนุ่มเพ่งมองไปหน้า แต่เห็นหน้าไม้ชัด รับรู้ได้แต่ว่าเสียงของหล่อนช่างไพเราะราวกับระฆังแก้ว

เพลงเดิมที่เขาได้ยิน แต่ตอนนี้ข้างๆ มีเสียงหายใจของใครบางคนด้วย เหมือนมีคนอยู่บนเตียง...แต่ก็คนกันนะ อินทรเพ่งมอง เขาคิดว่าตนอยู่ในห้องที่มีเตียงนอนกว้างมาก ข้างๆ มีเตียงเล็กอีกเตียง เสียงนั้นดังมาจากร่างเล็กข้างๆ

เสียงกรน...

เขามียิ้มเมื่อคิดถึง แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อคิดว่าร่างเล็กนั้น โตเกินกว่าจะเป็นทิดชาพงศ์ อินทรเฟื่องมองให้ชัด เพราะต้องการรู้ว่าร่างเล็กคือใครกัน เจ้าของเสียงกรนรวมถึงคนร้องเพลงกล่อมนี้ด้วย แต่แล้วจู่ๆ เขาก็เห็นภาพบางอย่างพุ่งเข้ามา ความอึดอัดที่บีบเข้ามาจากทุกทิศทุกทาง รวมถึงแรงกระแทกของวัตถุแข็งๆ ตรงหน้าผาก แผลตรงข้างขมับเจ็บแปลบราวกับจะฉีกขาด สมอ่อ้ออ อี้ คีระปะปดจนเหมือนจะแตก นัยน์ตาพร่า แล้วชายหนุ่มก็ร้องออกมาอย่างสุดเสียง...

อินทรขับรถกลับบ้านด้วยความท้อแท้ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทำการรักษา แล้วรู้สึกปวดหัวอย่างรุนแรงจนหลุดจากภวังค์ แต่ครั้งนี้รุนแรงจนต้องนั่งพักในห้องตรวจรวมสิบนาทีกว่าอาการจะดีขึ้น

ทุกอย่างเหมือนจริง ทั้งความรู้สึกเหมือนคนจมน้ำ ตามด้วยความรู้สึกเหมือนถูกของหนักๆ กระแทกตรงข้างขมับ แผลเป็นเจ็บแปลบราวกับว่าเหตุการณ์นั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่นี้เอง นายแพทย์สวัสดิ์เคยพูดกับเขาหลายครั้งว่า

‘เคสของอินแปลกมาก ลุงไม่เคยเจอคนไข้แบบนี้มาก่อน’

ข้อสันนิษฐานที่คิดไว้ก็คือ อินทรน่าจะมีปมบางอย่างถูกฝังไว้ในจิตใต้สำนึกและเป็นตัวปิดสวิตช์ทุกอย่าง ยิ่งพยายามรื้อฟื้น กลไกของสมองก็ยิ่งทำงาน แต่ทำไมเรื่องแบบนี้ต้องเกิดกับเขาด้วย อินทรไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรถึงได้สนใจความทรงจำก่อนแปดขวบ อาจเพราะปัญหาที่ประเดประดังเข้ามา ทำให้เขาอยากจะรู้ว่าตนผ่านอะไรมาบ้าง

ร่างสูงร่าร่ายแปดสิบห้าเซนติเมตรจอดรถที่หน้าบ้าน เดินและผลักประตูเข้าไป ปียะนุชนั่งอยู่ในห้องรับแขก

“อ้าว อิน กลับมาแล้วหรือ แม่กำลังเป็นห่วงอยู่พอดี”

นับตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ มารดาก็กำชับเสมอไม่ให้ขับรถคนเดียวเพราะกลัวจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นอีก วันนี้อินทรจึงไปโรงพยาบาลตั้งแต่เช้า

“พ่อล่ะครับ”

“ออกไปไ้แล้ว นี่อินกินข้าวเที่ยงมาหรือยัง”

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาบ่ายโมงกว่าแล้ว อินทรไม่หิว ตรงกันข้าม เขากลับเป็นห่วงบิดาเพราะทิ้งให้ท่านทำงานคนเดียวตั้งแต่เช้า

“ยังครับ ผมอยากไปช่วยงานก่อน พ่ออยู่ไหนครับ”

“เห็นว่าจะไปก็แปลงทดลองนะ ถ้าลูกอยากเจอก็ให้คนงานขับรถจี๊ป ขึ้นไปส่งสิ” มารดาหมายถึงแปลงพืชเมืองหนาวที่ทางไร่อินทรีของกำลังเริ่มปลูก หากได้ผลดีจะขยายเป็นช่องทางทำกำไรให้มากขึ้น

“ผมขอเปลี่ยนชุดก่อน แล้วค่อยตามไป”

ชายหนุ่มเดินขึ้นห้องแต่กลับพบใครอีกคนเดินสวนลงบันไดมาพอดี ใบหน้าคมสันของทิดาพงศ์บุญดั่ง

“นายอยู่บ้านด้วยหรือ”

สองพี่น้องควรจะรักใคร่กลมเกลียว แต่เปล่าเลย ทิดาพงศ์คิดเสมอว่าพี่ชายคือศัตรู บ่อยครั้งที่ทะเลาะกันใหญ่โตจนบิดาต้องห้าม

“ถามแบบนี้หมายความว่ายังไง หรือพี่คิดว่าผมเอาแต่เล่น ไม่ช่วยงานพ่อจริง” ทิดาพงศ์ได้กลับเสียงกระดังอย่างหาเรื่อง

อินทรส่ายหน้า “พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แต่ปกตินายมักจะมึน”

ธุระของทิดาพงศ์คือการออกไปเที่ยวเตร่ และหาเรื่องใช้เงินไม่เว้นแต่ละวัน ขณะที่อินทรช่วยงานอยู่ในไร่ สองพี่น้องต่างกันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ขณะที่อินทรคือลูกที่พ่อแม่ภูมิใจ แต่ทิดาพงศ์คือลูกที่สร้างเรื่องเดือดร้อน

“แต่วันนี้ผมต้องทำงาน เพราะใครก็ไม่รู้หายหัวไปตั้งแต่เช้า งานในไร่ก็ยุ่งจนหัวหมุน แต่ไม่มีใครเหลียวแลสักคน เอาแต่ทะเลาะ ออกไปข้างนอก”

อินทรไม่เถียงเมื่อโดนประชด เพราะรู้ว่ายิ่งอธิบายน้องก็จะยิ่งโกรธ

หาเรื่องโวยวายไม่หยุด บ่อยครั้งที่ชายหนุ่มถามตัวเองว่าความบาดหมางนี้ เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ยิ่งนานวันรอยร้าวก็เหมือนจะร้าวลึกขึ้น

“พี่ขอโทษ วันนี้พี่ไปโรงพยาบาลมา”

“นี่ลูกปวดหัวอีกแล้วหรือ เป็นอะไรมากหรือเปล่า ไปตรวจแล้วหมอว่ายังไงบ้าง”

ปิยะนุชเอื้อมมือมาแตะคอ กามโพล่งขึ้น น้ำเสียงห่วงใยอย่างเห็นได้ชัด สิ่งนี้เองที่สร้างความหงุดหงิดให้ทิชาพงศ์ เขาอดคิดไม่ได้ว่าตนเป็นส่วนเกินของครอบครัว

“เปล่าครับแม่ ผมแค่แวะไปหาลุงหมอสวัสดิ์เฉยๆ”

ชื่อของนายแพทย์ประจำตัวทำให้ปิยะนุชหน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม

“นี่ลูกไปให้คุณหมอสะกดจิตอีกแล้วหรือ แม่สั่งแล้วไงว่าไม่ให้ทำ จำไม่ได้หรือ” ปิยะนุชเสียงแข็งขึ้นมาทันที ท่าทางเปลี่ยนไปราวกับคนละคน สิ่งที่มารดาพร่ำบอกนักหนาคือไม่อยากให้รื้อฟื้นความทรงจำ

“เปล่าครับ ไม่ใช่”

ปิยะนุชถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“จำที่แม่เคยขอร้องได้ไหม อินไม่เห็นต้องรื้อฟื้นอะไรเลย ชีวิตตอนนี้ก็ดีอยู่แล้ว แค่อึดความทรงจำก่อนอายุแปดขวบ ไม่เห็นสำคัญตรงไหน”

“อี...ถ้าดีจริงจะถูกให้ออกจากราชการนั่นหรือ” ทิชาพงศ์ซึ่งยืนฟังมาตั้งแต่ต้นทำหน้าแบ้ แค้นเสียงออกจมูก น้ำเสียงแตกดัน

ปิยะนุชหันไปเอ็ด “ทิด ทำไมพูดกับพี่เขาอย่างนั้น”

“ก็มันจริงนี่นา”

“แต่พี่ชายลูกไม่ได้ทำอะไรผิด”

“ผิดหรือไม่ผิดผมไม่รู้ แต่ยังไงตอนนี้เขาก็เป็นผู้ต้องหาคดีฆ่าคนตาย ทุกคนในเชียงรายก็รู้กันทั่ว แม่จะปกป้องเขาไปถึงไหน”

“ทิด! พูดเกินไปแล้วนะ เหลือเกินจริงๆ ลูกคนนี่”

ปิยะนุชเอ็ดเสียงดัง ขณะอินทรหน้าตึง ข่มความโกรธ

“ก็เนลี...คนอย่างผมทำอะไรก็ผิด พูตความจริงก็โกรธ แม่ไม่เห็นว่าเป็นลูกชายเลยด้วยซ้ำ ผมไปทำงานดีกว่า อยู่ไปก็มีแต่คนรำคาญ”

ร่างสูงยกไหล่อย่างไม่ยี่พระ พลังเดินจากไป

อินทรเอ่ยขึ้น “นายมีงานอะไรด่วนนั้นหรือ”

ทิวาพงศ์เบือนหน้ามาจ้องตากลับ ตอบอย่างหาเรื่องเต็มที่ “สัมภาษณ์พนักงานใหม่ นี่ก็ใกล้ถึงเวลานัดแล้ว”

“พ่อสั่งให้ทำหรือ” แต่เดิมน้ำที่รับคนงานในไร่กาแฟหรือแม้แต่ส่วนของสำนักงาน ชิดชัยเป็นคนจัดการทั้งหมด

“ใช่...เพราะว่าไม่มีคนทำ...” ทิวาพงศ์ย้าคำ “พี่อื่นจะหาเรื่องอะไรอีก พูตมาตรงๆ ดีกว่า”

เสียงที่โพล่งขึ้นอย่างหาเรื่องทำเอาอินทรรีบปฏิเสธ

“พี่ก็แค่ถาม ทำไมต้องซีเรียส”

“ใครจะไปรู้ ก็ปกติเห็นชอบจับผิด ถ้าไม่มีอะไรผมไปก่อน มัวแต่โอ้อวดแบบนี้ประเดี๋ยวไม่ทันกาลพอดี”

ร่างสูงเดินอาดๆ ไปขึ้นรถที่จอดอยู่ ก่อนสตาร์ทเครื่องแล้วกระซกออกไป ปิยะนุชมองตาม รวมถึงอินทรที่ขมวดคิ้ว เขาหันมาหามารดา

“ผมไม่ยักรู้ว่าติดกลับมาสนใจงานในไร่แล้ว”

“เมื่อก่อนก็ไม่สนหรอก แต่แม่ได้ยืมมาว่าวันนี้มีผู้หญิงมาสัมภาษณ์ห้าคน หน้าตาสวยเสียด้วย” ปิยะนุชเอ่ยอย่างหนักใจ หลายปีที่ครอบครัวต้องคอยตามแก้ปัญหาที่ลูกชายคนเล็กเป็นผู้ก่อ อย่างครั้งล่าสุดเรื่องถึงตำรวจจนพ่อเลี้ยงนฤมิตรต้องวิ่งเต้นเพื่อเคลียร์

“เพราะแบบนี้เอง ถึงได้กระตือรือร้นนัก”

อินทรพูดพร้อมกับถอนหายใจ

ปิยะนุชเอื้อมมือมาแตะแขนอินทร “ถ้าอินพอมีเวลา ช่วยแวะไปดูที่สำนักงานได้ไหม แม่ไม่สบายใจเลย กลัวทีตจะก่อเรื่องวุ่นวายอะไรขึ้นมาอีก”

ชื่อเสียงของทิวาพงศ์ไม่ดีนัก โดยเฉพาะถ้าเกี่ยวกับผู้หญิง นั่นก็เพราะเขาเป็นคนมือไว คณานสาวหลายต่อหลายคนต่างมาร้องเรียนว่าถูกนายจ้างลวนลาม ไหนจะแอบจับกัน บ้างก็แอบหอม ไม่นับการเกี้ยวพาราสีหลายรายหนักเข้าจนถึงกับไล่ปลุกปล้ำ ตอนนี่ทิวาพงศ์มีคดีความติดตัวเรื่องนี้หลายคนคดีด้วยกัน

“แต่นี่มันกลางวันแสกๆ นะครับ ทิดคงไม่กล้าหอรอกมัง”

“น้องชายลูกเหมือนคนอื่นที่ไหน ช่วยหน่อยเถอะ แวะไปดูหน่อย ถ้าไม่มีอะไรเสร็จแล้วค่อยไปหาคุณพ่อก็ยังไม่ว่า”

“ครับแม่ แต่ถ้าทิดอาละวาดขึ้นมา ผมไม่รู้ด้วยนะ แม่ก็รู้ว่าเขาไม่ชอบชี้หน้าผม ขึ้นไปเป็นก้างจะยิ่งทะเลาะกัน”

“เอาน่า ถ้ามีอะไรแม่รับผิดชอบเอง ถ้าทิดเห็นลูก คงไม่กล้าทำอะไร ผลีผลามตามใจตัวเองเน”

“ครับ ผมจะพยายาม แต่ไม่รู้ว่าจะยอมฟังบ้างหรือเปล่า”

“ถือเสียว่าช่วยน้อง”

อินธระจำต้องพยักหน้า แม้ว่าลึกๆ แล้วทิวาพงศ์จะไม่คิดว่าเขาเป็นพี่ก็ตาม แต่ในเมื่อมารดาขอร้องก็จำเป็นต้องทำ เขาได้แต่ภาวนาขอให้ไม่เกิดเรื่องยุ่งยากตามมาจนทำให้ครอบครัวต้องกลุ้มอีกก็พอ

๑

พนักงานใหม่

ชายหนุ่มขึ้นห้อง เพื่อเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกางเกงยีนสำหรับทำงานในไร่ และไม่ลืมหยิบหมวกติดมือไปด้วย แม้จะไม่อยากเป็นพนักงานไร่ แต่สุดท้ายก็ปฏิเสธมารดาไม่ได้อีกเช่นเคย

ที่ผ่านมาน้องชายสร้างปัญหาให้แก่ครอบครัวนับครั้งไม่ถ้วน อย่างล่าสุดพี่สาวงัดทำร้ายร่างกายคู่ชาจนเข้าโรงพยาบาล บิดาต้องทุ่มเงินเป็นแสนเพื่อขอให้เจ้าทุกข์ไม่เอาเรื่อง ครั้งนี้ก็เช่นกัน พอได้ยินว่าพี่สาวงัดมีนัดสัมภาษณ์งาน อินทรก็แทบจะเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทันทีที่เปลี่ยนเสื้อเสร็จก็ให้คนขับรถกอล์ฟไปส่งที่สำนักงานทันที

ไร่อินทรทองแห่งนี้กว้างมาก ไร่กาแฟอยู่บนเขา บนพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเล อากาศเย็นสบายตลอดทั้งปี อุณหภูมิเหมาะกับการปลูกกาแฟและพืชเมืองหนาว คนงานมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นชาวเขาที่ทำงานตั้งแต่วัยรุ่นพอ เมื่อกิจการมั่นคง บิดาก็สร้างโรงงานแปรรูปกาแฟขึ้นบนเขา ภายในโรงงานมีทุกอย่างพร้อมนับตั้งแต่การคัดแยกผลผลิต การตากกาแฟ การเก็บเพื่อบ่ม การคั่ว แพ็กถุงเพื่อส่งออก ส่วนสหกรณ์อยู่ติดกับสำนักงานซึ่ง

ใกล้บ้าน การเดินทางไปพื้นที่ส่วนต่างๆ มักจะใช้รถกอล์ฟเพื่อประหยัดพลังงาน แต่ถ้าขึ้นเขา อินทรมักจะเลือกรถไฟหรือรถจี๊ปที่มีแรงขับเคลื่อนสูงกว่าและเหมาะกับพื้นที่สูงชัน ชายหนุ่มมองไปรอบๆ เห็นคนงานไร่น้ำจำนวนหนึ่งนั่งรถลงมาจากบนเขาเพื่อพักเที่ยง ทันทีที่จอดรถด้านหน้าสำนักงาน เสียงเอะอะโวยวายก็ดังออกมา

“ถ้าคิดจะมั่วแบบนี้ ไม่ประกาศไปเลยล่ะว่ารับแต่คนสวย หุ่นดี”

หญิงสาวที่เพิ่งออกมาหนึ่งองศา ทั้งคู่อายุราวยี่สิบปลาย แต่งตัวด้วยชุดแบบทำงานและกระโปรงคลุมเข่า ต่างเดินกระแทกสันออกมา

“ใช่ เจ้าของที่นี่ช็อกอะมัด แอ้อปากก็เห็นลั่นไถ่ว่าอยากเอาพนักงานทำเมีย”

อินทรรักษา รู้ดีว่าคนที่ถูกพูดถึงคือทิวาพงศ์ จูดย่อนของน้องชาย คือไม่รู้จักควบคุมตนเอง พนักงานสาวๆ ที่หน้าตาดีก็ถือว่าเป็นชนมหวานที่จะเคี้ยวเล่นเมื่อไหร่ก็ได้

พนักงานออฟฟิศอีกคนเดินออกมาพอดี อินทรรักษาขึ้น

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นคุณซา”

“คุณสองคนนี่ไม่พอใจคุณทิดอะ บอกว่าสัมภาษณ์งานไม่ยุติธรรม เพราะไม่สนใจประสบการณ์ แต่สนใจแค่สัดส่วน”

อินทรรักษาอีกรอบ มองสองสาว พวกหล่อนคงจำได้ว่าเขาเป็นใคร

“หรือไม่จริงคะ มีอย่างที่ไหน ฉันสองคนยังไม่ทันพูดอะไรก็เอ๋ยปากไล่แล้ว อย่างนี้ไม่บอกแต่แรกว่าให้หนึ่งบิกันี่มาสัมภาษณ์จะได้จบๆ”

อินทรถอนหายใจ เขาเคยเตือนน้องชายหลายครั้งแต่อีกฝ่ายไม่สนใจ

“ใจเย็นๆ รับประทาน มีอะไรค่อยๆ พูดกัน”

“ไม่เย็นแล้วคะ บอกตรงๆ นะ ฉันผิดหวังมาก ไ้อ้เราก็คงเห็นว่าไรอินทรีทองรับสมัครพนักงาน ที่ไหนได้ มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง ทุเรศที่สุด”

“แต่คุณคะ ไรเราไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะคะ เราเปิดรับสมัครงานเพราะ

อยากได้คนมาร่วมงานจริงๆ”

“แต่ที่ฉันเห็นไม่ได้เป็นแบบนั้น ไม่รู้ละ ฉันจะป่าวประกาศให้ทั่วเลย คนทั้งจังหวัดจะไม่ได้หลงมาสมัครเก้ออีก เสียเวลาชะมัด”

ชบาจะท้วงแต่สองสาวสะบัดหน้าหนี เดินจ้ำไปยังรถแล้วขับกระซากออกไป

อินทรส่ายหน้า หันมาหาพนักงานสาว “ช่างเถอะ พูดตอนนี้ก็เปล่าประโยชน์”

“แต่ชื่อเสียงเราเสียหายนะคะคุณอิน”

“แล้วจะทำอะไรได้ มันก็จริงอย่างเขาบอก ทิดอยู่ไหน รู้บ้างไหมว่าทำให้วุ่นวายขนาดไหน”

“ในห้องประชุมค่ะ กำลังเซ็นสัญญา เห็นบอกว่าได้คนที่ถูกใจแล้ว”

“ทำทางเป็นยังไงบ้าง”

“สวย...แต่อย่างอื่นไม่ได้เลยคะ คนหนึ่งดูไม่สู้งาน อีกคนหนึ่งวุฒิการศึกษาไม่ถึงด้วยซ้ำ แถมยัง...”

ชบายื่นแฟ้มมาให้ ตำแหน่งที่ทิดาพงศ์เพิ่งรับคือผู้ช่วยของชิตชัยนั่นเอง ส่วนอีกคนเป็นแผนกบัญชี แต่จากประสบการณ์ที่ปรากฏอยู่ในแฟ้มทั้งสองไม่มีคุณสมบัตินี้เลยแม้แต่หน่อย

“พูดมาตรงๆ เอะ ผมรับได้”

“ทำทางเหมือนเด็กนั่งบาร์ค่ะ ส่วนคนแรกไม่หิวหิวมากแต่ดูเหมือนพวกจบใหม่ อายุจะถึงยี่สิบห้าหรือยังก็ไม่รู้”

“ทิดคิดอะไรของเขานะ ทำเหมือนเด็กเล่นขายของ รับคนเข้ามาแล้วๆ เดียวก็ต้องมาตามแก้ปัญหากันอีก”

“คุณชิตชัยพยายามท้วงแล้วค่ะ แต่ขัดคุณทิดไม่ได้ ทะเลาะกันอยู่พักใหญ่เลยคะ”

“ลุงชิตอยู่ที่ไหน”

“ยังอยู่ในห้องประชุมค่ะ”

อินทรเดินเข้าไปห้องประชุม สวนกับทิวาพงศ์ที่ผลักประตูออกมาพร้อมกับพนักงานใหม่ ชายหนุ่มกวาดตามอง ทั้งคู่ถือเอกสารสัญญาอยู่ในมือ นั่นหมายความว่าเขาคงคัดค้านอะไรไม่ได้อีกแล้ว ชิดชัยเดินตามมาหน้าเจื่อนสนิท

“คุณอินก็มาด้วยหรือครับ”

“ครับ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วหรือ”

“เอ่อ...ครับ คุณทิดล้มภาระแล้วก็ให้เซ็นสัญญาเสร็จแล้ว พรุ่งนี้เริ่มงาน ผมขอแนะนำให้คุณจักษ์นะครับ นี่ ธนพร ชื่อเล่น ฝน ตำแหน่งพนักงานบัญชี ส่วนนี้ ราชวดี ชื่อเล่นว่า ยิปซี เธอจะมาทำงานเป็นผู้ช่วยของผม”

ผู้หญิงที่ชื่อฝนนั้นน่าประทับใจจนอดคิดที่เปิดมากกว่าปิด แถมท่อนบนยังเป็นเสื้อสายเดี่ยวสีขาวแนบเนื้อ แม้จะมีเสื้อคลุมด้านนอกอยู่ แต่หน้าอกหน้าใจที่ล้นทะลักดูแล้วช่างน่าหวาดเสียว คนนี้เองที่ขบพุดถึงว่าแต่งตัวหวิวหาวเหมือนเด็กนั่งตริ๊ง

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะแก้ว แก่ หนูชื่อฝนค่ะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

อินทรหน้าบอญญไม่รับ ไม่ยื่นมือออกไปสัมผัสแต่กวาดตามองจากหัวจดเท้าแทน นอกจากท่าทางเบรียวจนเข็ดพินแล้ว ธนพรยังเหมือนเด็กที่ต้องการหาลำโพงพิเศษด้วยการเป็นเมียใครสักคนมากกว่า เขาหันไปทางหญิงสาวอีกคนที่เรียบร้อยกว่า หล่อนสวมชุดแบบกางเกง รูปร่างสูง อีกฝ่ายประนมมือไหว้ อินทรพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้

“ฉันชื่อราชวดีค่ะ”

ชายหนุ่มประเมนคนตรงหน้า หล่อนสวย หุ่นนางแบบ ทั้งใบหน้ารูปไข่ชวนมอง ผมยาวรวบเป็นหางม้า นัยน์ตากลมโตและแพขนตาอนยาวเป็นแพโดยไม่ต้องพึ่งมาสคาร่า แต่ท่าทางที่จ้องกลับนี่สิที่ทำให้หวั่นเสีย

“หวังว่าคุณสองคนจะตั้งใจทำงาน เพราะไร่อินทรีทองของเราจะไม่ยอมเก็บพนักงานที่เอาแต่เดินกริดกรายเอาไว้เด็ดขาด”

“พีนกำลังดูถูกคนของผมอยู่นะ อะไรกัน แคว้นแรกก็ชู้กันแล้ว

หรือ” ทิชาพงศ์ขึ้นเสียง สีหน้าพร้อมหาเรื่องเต็มที่

“พี่แค่กำลังปฐมนิเทศพนักงานใหม่ต่างหาก ไ้เราเป็นอันดับหนึ่งของจังหวัด เราต้องการคนที่ตั้งใจทำงานจริงๆ ถ้าทั้งสองคนแน่ใจว่ามาด้วยจุดประสงค์นี้ก็ไม่เห็นต้องกลัว จริงไหม”

สาวอวบอัดหลุบตาลง แอบปรายตาไปยังทิชาพงศ์แบบขอตัวช่วย มีเพียงราชาวดีที่ยิ้มเย้ยๆ

“แน่นอนค่ะ ฉันมาเพราะอยากทำงาน ได้ยินว่าไร่อินทรีทองกำลังวางแผนจะเปิดตลาดพืชเมืองหนาว พวกลูกพลับ สตอร์วเบอร์รี่ ฉันเคยมีประสบการณ์ทำงานที่สวน...มาก่อน หวังว่าจะช่วยงานได้”

ชื่อที่หญิงสาวเพิ่งพูดถึงนั้นคือสวนที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ อินทรขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ

“นี่คุณเคยทำงานที่นั่นหรือ” อคติทำให้อดประมาทไม่ได้ ผู้หญิงตรงหน้าดูเหมือนนางแบบมากกว่า

“ใช่ค่ะ ฉันอยู่ที่นั่นสองปี ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ จะต้องรีบไปเก็บของที่บ้าน”

อินทรเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ก่อนหันไปหาชิตชัย

“คือผมอนุญาตให้ราชาวดีมาอยู่ที่ตึกพนักงานนะคะ เธอต้องเริ่มงานแต่เช้า เดินทางไปมาคงไม่สะดวกเท่าไร ผมเองก็ต้องการผู้ช่วย”

ทุกวันชิตชัยจะมาเริ่มงานตั้งแต่ตีห้า เขารับหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยทั้งหมดในไร่ ก่อนจะไปเริ่มทำงานในสำนักงานหลังเก้าโมง ตึกที่ชิตชัยพูดถึงอยู่ห่างจากบ้านเขาไปเพียงไม่กี่ร้อยเมตร ตึกแบ่งออกเป็นสองฝั่งคือหญิงกับชาย

“นี่คุณจะมาพักที่ไร่อินทรีทองหรือ”

“ใช่ค่ะ เพื่อความคล่องตัวในการทำงาน คุณอินทรคงไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ”

“แต่บ้านพักของเราอาจจะไม่เหมาะกับคุณ” ชายหนุ่มประมาท

“ฉันกินง่ายอยู่ง่าย ขอแค่มีเตียง หมอน มุ้ง แค่นี้ก็พอแล้ว”

“แต่เราเป็นห้องพักรวม ไม่ได้สะดวกสบายเหมือนห้องพักในเมือง
คุณจะอยู่ได้หรือ”

ผู้หญิงตรงหน้าดูบอบบาง ผิวกายละเอียดเหมือนคนไม่เคยทำงาน
หนัก อินทรยังนึกภาพหญิงสาวทำงานในไร่ไม่ออกเลย

ซิดซัยเอ่ยขึ้นแทน

“บังเอิญมีห้องเดี่ยวว่าง รองหัวหน้าคนงานเพิ่งออกไป ผมให้เธอไป
พักห้องนั้น ห้องเล็กหน่อยแต่พักคนเดียว”

อินทรยิ่งกว่าเดิมเมื่อรู้ว่าที่พักของหญิงสาว เพราะอะไรล่อนถึงยืนยัน
จะพักในไร่ขณะที่พนักงานส่วนใหญ่ชอบพักในเมืองและไปเข้าเย็นกลับ

“พี่นจะซักอีกนานไหม ผมเมื่อยแล้วนะ ถ้าไม่พอใจอะไรละก็ เข้าไป
เปิดห้องประชุมแล้วถามให้พอใจเลยเป็นไง” ทิชาพงศ์ซึ่งยืนฟังอยู่โผล่ขึ้น

“จะหยุดหิดทำไม พี่ก็แค่ถาม ต่อไปคุณสองคนนี่เขาก็ต้องมาเป็น
พนักงานของเรา คุณกันให้เข้าใจตั้งแต่วันแรกไม่ดีกว่าหรือ”

“ถ้าถามเฉยๆ ผมไม่ว่าหรอก แต่นั่นใจจับผิดทุกจุดเหมือนกลัวเขา
จะมาปล้นเรางั้นละ แค่นี้้องทั้งสองคนก็เกร็งจะแย่อยู่แล้ว ถ้าหมดธุระแล้ว
ผมจะรีบไปส่งน้องสองคนนี่ที่ตลาด”

“เอาเถอะๆ พี่ไม่ถามแล้ว นายอยากทำอะไรก็ทำเถอะ”

“งั้นก็ดี... เราไปกันเถอะครับน้องฝน น้องยิป เตี่ยวผมขออาสาเป็น
เจ้ามือเลี้ยง อยากกินอะไรบอกผมมาได้เลย”

“ฝนอยากกินหมูกระทะคะคุณทิด”

“ได้เลยครับ ผมรู้จักหมูกระทะร้านอร่อยในตลาด เราไปนั่งที่นั่นกัน
เถอะครับ จะได้ลองที่ที่คุณสองคนได้งานใหม่”

อินทรขับรถไฟร์วีลออกไปที่ไร่ตั้งแต่เช้าตรู่ ก็จวัตรประจำวันคือคุม
คนงานในไร่กาแฟ รายได้หลักของไร่อินทรีทองมาจากการปลูกกาแฟ ซึ่ง

ปัจจุบันถือเป็นพืชการเกษตรสำคัญของจังหวัด และทำรายได้ส่งออกสูงเป็นอันดับต้นๆ แต่สิ่งสำคัญที่ทำให้กาแฟจากไร่อินทรีทองขายดีและเป็นที่ต้องการของตลาดนั้นก็เพราะคุณภาพของเมล็ดกาแฟที่ปลูกได้ทัดเทียมกับกาแฟจากแหล่งชั้นนำของโลก

คนงานมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นชาวเขาจึงคุ้นเคยกับพื้นที่ภูเขาสูงอยู่แล้ว ในอดีตพื้นที่บนดอยมักจะใช้สำหรับการทำไร่เลื่อนลอยและการปลูกฝิ่น แต่หลังจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่เก้าพระราชทานเมล็ดพันธุ์กาแฟที่มีคุณภาพดี ให้ผลผลิตสูง ชาวเขาส่วนหนึ่งจึงหันมาปลูกกาแฟ

ช่วงแรกมีปัญหาเรื่องตลาดจึงทำให้ชาวบ้านส่วนหนึ่งเลิกปลูกและเผาต้นกาแฟทิ้ง แต่เมื่อพ่อเลี้ยงนฤมิตรมาบุกเบิกการทำไร่ เขาก็ช่วยหาตลาดมารองรับผลผลิต เขาระดมนักวิชาการที่มีความรู้เกี่ยวกับต้นกาแฟมาให้ความรู้แก่ชาวบ้าน เพื่อให้ทุกคนรู้จักการดูแลพืชชนิดนี้ดีขึ้น ทั้งการดูแลระยะเวลาการปลูก จนถึงระยะเก็บเกี่ยวผลผลิต

เมล็ดกาแฟที่ไร่แห่งนี้เก็บด้วยมือไม่ใช่เครื่องจักร ดังนั้นคนงานที่เก็บกาแฟจะต้องมีประสบการณ์ถึงจะเก็บผลกาแฟที่สุกพอดี หลังจากนั้นเมล็ดกาแฟจะถูกนำมากะเทาะเปลือกภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง กาแฟนี้จะเรียกว่ากาแฟกะลา และทำการหมักสามวัน หลังจากนั้นจะตากแดดเจ็ดถึงแปดวัน เมื่อกาแฟมีระดับความชื้นที่เหมาะสมก็นำไปใส่กระสอบบ่มอีกเจ็ดถึงแปดเดือน ระยะเวลานี้จะทำให้กาแฟมีคุณภาพดีที่สุด ก่อนที่จะนำไปคั่วจะต้องนำเมล็ดกาแฟไปสีเพื่อขูดเปลือกออกกลายเป็นกาแฟสาร์ หลังจากนั้นจะถูกคัดขนาดด้วยเครื่องจักร คัดด้วยมือซ้ำอีกครั้งเพื่อความถูกต้อง กาแฟถูกคั่วอย่างมีคุณภาพตามมาตรฐานของไร่ และบรรจุใส่ถุงฟอยล์สีชั้นที่มีวาล์วระบายอากาศ ก่อนส่งถึงมือผู้บริโภค ทำให้ได้กาแฟมีคุณภาพดีเยี่ยม

ทุกวันคนงานจะดูต้นกาแฟโดยมีหัวหน้าคนงานคอยกำกับอีกชั้น ภาพที่เห็นจนชินตาคือเหล่าคนงานสะพายตะกร้าไว้ที่ไหล่ เดินตรวจดูต้น

กาแพในแต่ละแถวเพื่อและเล็มกิ่ง ตรวจดูวัชพืชรวมถึงโรคของต้นกาแฟ เพื่อแก้ไขได้อย่างทันท่วงที แต่วันนี้สุดปลายสายตากลับมีใครบางคนยืนอยู่ด้วย เมื่ออินทรเดินมาถึง ชิตชัยก็เดินมาทัก แม้จะอายุมากแล้วแต่พ่อบ้านมาถึงไร่ตั้งแต่ก่อนตีห้าทุกวัน

“มาแต่เช้าเลยนะครับคุณอิน”

ชายหนุ่มพยักหน้า ชำเลียงมองหญิงสาวที่ยืนอยู่กับเหล่าคนงาน รวบรวมจะถามว่าราชวดีมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ผลก็คือสีหน้าแค้นยี้มพร้อมคำบอกเล่าที่ว่า

“มาตั้งแต่ตีห้าแล้วครับ ท่าทางขยันใช้ได้เลยคนนี่”

อินทรทำหน้าเบ้ เขามือคดกับหญิงสาวเพราะการเผชิญหน้าเมื่อวานนี้ “วันแรก คงอยากทำงานเอาหน้ามากกว่ามั้ง”

“คงต้องดูกันยาวๆ ครับ แต่ผมว่าคนนี้น่าจะดีกว่าคนอื่น ไม่เหมือนฝน เห็นคนงานพูดกันว่าเมื่อคืนนี้เมาโววายอยู่บ้านคุณทิดนุ่น ป่านนี้คงยังไม่ตื่น”

ไรอินทรีทองแม้จะกว้างขวาง แต่ความเคลื่อนไหวทุกอย่างมักรู้กันทั่ว โดยเฉพาะกิตติศัพท์ความเจ้าชู้ของทิดชาพงศ์ที่มักจะพาผู้หญิงไปนอนค้างที่บ้านพักส่วนตัวตรงตีนดอย เขาตี้มเหล่าหนัก หิ้วผู้หญิงมานอนด้วยไม่ซ้ำหน้า คนงานที่พักอยู่ใกล้ๆ จะต้องได้ยินเสียงเมาอาละวาดอยู่บ่อยครั้ง

“พนันกันไหมลุงชิต ผมว่าทำงานได้ไม่เกินอาทิตย์ก็ต้องขอลาออก”

“คุณอินมั่นใจอย่างนั้นเลยหรือครับ” ชิตชัยเลิกคิ้ว

“ใช่ ไร่เรางานหนัก ไหนจะไม่สะดวกสบาย คนเคยทำงานเมื่องนอกอยู่ที่นี้ได้ถึงเดือนก็แปลกแล้ว”

“แต่ผมว่าหนูชิปปูสู้งานอยู่นะครับ เห็นลุยตั้งแต่มาถึงแล้ว ช่างชักช่างถาม ดูเอาใจใส่ดี”

“เสริมทำมากกว่ามั้ง”

ชิตชัยขมวดคิ้ว นับตั้งแต่ทำงานกับอินธรรมา เขาไม่เคยเห็นชายหนุ่ม

มือคดติดอไครมาก่อน

เมื่อคืนนี้อินทรขอเอกสารสมัครงานของราชาวดีมาอ่านอย่างละเอียด ยิ่งอ่านข้อมูลก็ยิ่งเกิดความสงสัย ส่วนผลไม้ที่ญี่ปุ่นซึ่งหญิงสาวเคยทำงาน มีชื่อเสียงระดับโลก เงินเดือนที่ได้รับสูงกว่าที่นี้สามเท่า แถมสวัสดิการก็ดีกว่าด้วย แต่เพราะอะไรหล่อนถึงยอมย้ายมาลำบากที่ไร่ซึ่งความเจริญยังเข้ามาไม่ถึง

“แถมยังสวยเกินไปด้วยใช่ไหมครับ”

“ไม่เห็นสวยตรงไหน หน้าตาก็ั้นๆ”

ชายหนุ่มโตไปเกินๆ ทั้งที่จริงแล้วราชาวดีน่ารักชวนมองอยู่ไม่น้อย นับตั้งแต่เขาจอดรถก็มองเห็นผู้ช่วยพ่อบ้านโดดเด่นมาแต่ไกล ผิวขาวจัดของราชาวดีราวกับมีสปอตไลท์ส่วนตัว ด้วยรูปร่างที่สูงเพรียวจึงสะดุดตาไม่น้อย

“แต่หนุ่มๆ ในไร่คงไม่คิดแบบนั้นแน่ เมื่อเข้าใจแหว่นกับพรรคพวก รุ่นเดียวกันสี่ห้าคนผลัดกันเข้าไปป้อหญิงป แต่ไม่ทันไรก็โดนเธอไล่ตะเพิดให้ไปทำงาน หน้าหงายไปตามๆ กันเลยครับ”

แหว่นคือลูกชายของผู้คุมคนงานที่ขึ้นชื่อว่าเจ้าชู้พอๆ กับทิดาพงศ์เลยทีเดียว แต่เพราะเกรงใจอินทรจึงไม่กล้าทำอะไรนอกหน้า

“ดูอย่างนั้นเลย? หรือว่ามีที่หมายอื่นที่สูงกว่า”

ชิตชัยขมวดคิ้ว เขาจับได้ถึงความไม่พอใจในน้ำเสียง นับตั้งแต่ทำงานด้วยกันมาอินทรไม่เคยตั้งแง่กับใครมาก่อน แต่ครั้งนี้เมื่อพูดถึงก็ได้กลับมา

“นี่คุณอินทิดาเธอจะเข้ามาสืบความลับไร่เราหรือครับ”

“แล้วลุงไม่สงสัยบ้างหรือ”

ไร่กาแพใหญ่ในจังหวัดนี้มีด้วยกันสองแห่ง ไร่อินทรีทองของพ่อเลี้ยง นฤมิตรกับไร่พฤษภาของพ่อเลี้ยงพิเชษฐ์ ทั้งสองเป็นไม้เบื่อไม้เมื่อกันมานาน สองไร่ปลูกกาแฟแต่กลับไม่มีอะไรเหมือนกันเลยแม้แต่หน่อย พ่อเลี้ยงนฤมิตร

เป็นเจ้านายที่รักและดูแลลูกน้อง แต่พ่อเลี้ยงพิเชษฐนั้นขึ้นชื่อว่าเคียวเอาเปรียบคนงาน กดค่าแรง ที่ผ่านมารั้วพฤษภายามขอซื้อที่ดินของไร่อินทรีทองที่ตั้งอยู่ติดชายแดน แต่พ่อเลี้ยงนฤมิตรไม่ยอมขาย

“แต่จากประวัติ ผมยังไม่เห็นว่าเธอจะเกี่ยวอะไรกับพ่อเลี้ยงพิเชษฐเลยนะครับ”

“คนจะมาสืบความลับ คงไม่ยอมเผยได้ให้เราเห็นง่ายๆ หรอก แต่ผมอยากให้ลุงชิตจับตาดูพนักงานใหม่ของเราให้ดีๆ อีกไม่นานคงต้องเผยพิรุณอะไรออกมาให้เห็นบ้าง”

“ถ้าระวางทำไมคุณอินไม่ตามดูเธอเองล่ะครับ”

“ผมเป็นนายจ้าง ทำแบบนี้คงไม่สะดวก ผมไม่อยากจะให้คนอื่นคิดว่าผมเป็นพวกสมภารชอบกินไก่อัด”

สิ่งที่อินธรรว้างตัวอยู่เสมอคือการใกล้ชิดคนงานผู้หญิง นั่นก็เพราะกิตติศัพท์ของทิวาพงศ์ทำให้เขาไม่อยากจะให้คนอื่นเหมารวมว่าพี่กับน้องนิสัยเหมือนกัน

“แล้วก็ต้องให้คนแก่อ่างผมออกโรง เดี่ยวเดี๋ยง มันจะหาว่าผมเป็นเผ่าหัวงูบ้างปะไร”

“ลุงชิตยังไม่แก่อ่างนั้นสักหน่อย แค่ออดส่องตามประสาหัวหน้า”

“ไม่แก่งงโง่โง่ครับ อีกไม่กี่เดือนก็จะหกลีบแล้ว”

“หา...นี่ลุงชิตจะหกลีบแล้วหรือ”

“ครับ คุณอินอาจจะลืมไปว่าผมทำงานกับพ่อเลี้ยงมาตั้งแต่รุ่นบุกเบิกสมัยนั้นไรรู้แก่งงเล็กๆ”

“ถ้าฉันลุงก็รู้ว่าทำไมพ่อถึงไม่อยู่กับพ่อเลี้ยงพิเชษฐ”

ความขัดแย้งระหว่างสองไร่เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยอินธรรยังเป็นตำรวจ เขาจึงไม่เคยเอ่ยถามเรื่องนี้ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมารั้วพฤษภาก็เคยมีความขัดแย้งกับไร่อินทรีทองหลายครั้ง แต่ครั้งนี้ปัญหาเป็นเรื่องที่ดิน ซึ่งพ่อเลี้ยงพิเชษฐส่งคนมาเจรจาขอซื้อ

“พ่อเลี้ยงไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับคนไร่นั้น เพราะไม่อยากพัวพันกับเรื่องผิดกฎหมาย”

ชิตชัยหมายถึงยาเสพติด การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า คำลัทธิป่าแบบผิดกฎหมาย รวมถึงการล่องไม้ลงมาขายและการค้าอาวุธ

“นักธุรกิจหลายคนก็เอาการค้ามาบังหน้า แต่กิจการที่แท้จริงอยู่ที่ดิน พ่อเลี้ยงพิเชษฐนี่เกิดขึ้นชื่อว่าครบครัน อะไรที่ผิดกฎหมายแก้ทั้งหมด ทั้งไม้เถื่อน ยาเสพติด บ่อนพนัน ผมเคยได้ยินว่าเกาไชยอาวุธเถื่อนด้วย”

“เพราะอย่างนี้เอง พ่อถึงไม่ยอมขายที่”

เมื่อสองอาทิตย์ก่อนพ่อเลี้ยงพิเชษฐมาเจรจาขอซื้อที่ดินอีกครั้ง แต่บิดาปฏิเสธไป

“ครับ อาชากับอาเจ็งด้วย สองพ่อลูกก็ค้านหัวชนฝา ถ้าที่ดินถูกขายพวกนั้นก็คงต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น”

อาชาคือหัวหน้าชาวเขาซึ่งสนิทสนมกับพ่อเลี้ยงนฤมิตร พวกเขาเป็นคอนงานชุดแรกๆ ที่พ่อเลี้ยงชักชวนมาทำไร่กาแฟด้วยกัน หลังจากอาชามาทำงานก็ชักชวนญาติพี่น้องมาทำไร่ด้วยกัน แม้ว่าตอนนี้จะมีการแบ่งตำแหน่งกัน แต่ลึกๆ ลงไปแล้วกิจการของไร่อินทรีทองก็ยังคงอยู่กันแบบครอบครัว ทุกคนต่างมีหุ้นในธุรกิจ เมื่อพ่อเลี้ยงได้กำไรก็มีการปันส่วนแบ่งนี้เข้าไปในชุมชน รวมถึงมีการจัดตั้งมูลนิธิเพื่อดูแล นอกจากนั้นยังมีการให้ทุนเด็กชาวเขาซึ่งเป็นลูกของคอนงานให้ได้มีโอกาสมีการศึกษาสูงๆ อีกด้วย

“พักนี้ผมไม่ค่อยเห็นอาช่าลงมาที่ไร่เลย ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง”

“เห็นว่าไม่สบาย ความดันขึ้น แถมยังมีปัญหาเรื่องถุงลมโป่งพองด้วย แค่เดินนิดหน่อยก็หอบแล้ว ผมก็เลยให้แกพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน”

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า ต้องพาลงมาหาหมอในเมืองไหม”

“เห็นว่าหอบหนักอยู่ครับ ต้องตามพยาบาลขึ้นไปพ่นยาให้วันเว้นวัน แต่ผมให้คนไปรับหมอขึ้นไปดูอาการแล้ว ถ้าไม่ไหวจริงๆ คุณหมอก็คงบอก”

“เอาไว้มะรืนนี้ถ้าผมมีเวลาว่าง ผมจะแวะขึ้นไปเยี่ยมแกที่หมู่บ้าน

สักหน่อย เพื่อจะช่วยเหลือได้บ้าง”

ชิตชัยยิ้มอย่างดีใจ เอ่ยน้ำเสียงเรียบ “คุณอินขึ้นไปเยี่ยมกิติเหมือนกัน อาสาคงดีใจมาก เห็นบอกว่ามีเรื่องอยากคุยกับคุณอินเยอะทีเดียว”

อินธรเดินเคียงกับชิตชัยเพื่อตรวจดูการทำงานของคนงานในโรงกาแฟ ทั้งสองชะงักตอนที่เสียงตะโกนโหวกเหวกโวยวายดังขึ้น เมื่อเขามองไปก็พบว่าคนงานกำลังแบกคนงานคนหนึ่งออกมาจากโรงกาแฟ หน้าตาตื่น

“เกิดอะไรขึ้น”

“คนงานโดนงูกัดครับคุณอิน!”

คนงานวางร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งลงบนพื้น เจ้าตัวร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด สีหน้าซีดเผือด เหงื่ออาฟุ้งแตกพลั๊ก มือกดหน้าแข็งเอาไว้ ผ้าที่พอกมีเลือดซึมออกมานอกสมุนไพรรเบาะขาวเขาที่พอกอยู่

“งูอะไร เห็นตัวไหม”

“เห็นวูงเห่า ตัวเท่าท่อนแขนเห็นจะได้”

“เราต้องรีบพาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล ไปขึ้นรถฉัน เดี่ยวนี้”

อินธรชี้ให้คนงานอุ้มคนเจ็บไปที่รถ แต่แล้วผู้คุมคนงานซึ่งเป็นพ่อของแหวนกลับเรียกเอาไว้

“เดี๋ยวครับคุณอิน ถ้าเกิดโดนงูเห่ากัด เราก็ต้องเอาเชือกขันชะเนาะให้แน่นๆ ก่อน ระยะเวลาจากนี้ไปถึงโรงพยาบาลตั้งไกลมีหวังตายกันพอดี”

ผู้คุมคนงานหันไปหยิบอุปกรณ์มาเพื่อรัดขา พร้อมกับใช้ไม้เพื่อมัดเชือกให้แน่นขึ้น

“ไม่ได้นะคะ อย่าทำอย่างนั้น ห้ามเด็ดขาด!”

ราชาวดีนั่นเองที่วิ่งมาหน้าตาตื่น หล่อหน้ารดตัวลงข้างๆ เพื่อห้ามขณะที่ผู้คุมคนงานหันไปจ้องหน้า

“คุณจะรู้อะไร เป็นผู้หญิง เพิ่งมาใหม่ อย่ายุ่งดีกว่า”

“รู้สิคะ ฉันเคยเรียนวิธีปฐมพยาบาลมา คุณแค่หาไม้มาตามเพื่อ

ป้องกันคนเจ็บเคลื่อนไหวนะบริเวณนี้เยอะ แต่อย่ารัดแน่น เพราะไม่อย่างนั้น ขาข้างนี้อาจจะไม่มีเลือดไปเลี้ยงส่งผลให้มันเนื่อตายได้ เผลอๆ คนป่วย จะต้องตัดขา”

“ใครสอนคุณ ชาวเขาเราก็ใช้เชือกขันแน่นๆ กันทั้งนั้นแม่คุณ ไม่รู้เรื่องอย่ามายุ่งดีกว่า ไปยืนดูห่างๆ เอะ”

คนตรงหน้าได้ แต่เราชาวดีไม่สน สีหน้าหล่อนเคร่งเครียดเมื่อเห็น คนงานกำลังพอกสมุนไพรรองไปบนแผลเพิ่ม

“สมุนไพรมันก็ต้องล้างออกด้วยอะ เพราะอาจทำให้แผลติดเชื้อ”

“ล้างออกก็ตายพอดีสิคุณ”

“ฉันบอกว่าล้างก็ล้างสิคะ หรืออยากให้คนเจ็บต้องตัดขา คุณรับผิดชอบไปไหนนะ” พอเห็นผู้ช่วยพ่อบ้านมีน้ำเสียงชิงชัง ทุกคนก็พากันเงยบ อีกทั้งยังเกรงใจอินทรที่ยืนมองอยู่ ชายหนุ่มพยักหน้า

“ผมเห็นด้วยกับราชาวดีนะ เดี่ยวนี้แพทย์สมัยใหม่เขาปฐมพยาบาลแบบนี้”

หญิงสาวย่อตัวลง ใช้น้ำในขวดเทลงไปเพื่อล้างเอาสมุนไพรรที่คนงาน เคี้ยวแล้วพอกลงไปออก ก่อนจะเช็ดออกด้วยผ้าเช็ดหน้าและพันห้ามเลือด เอาไว้ ผู้คุมคนงานหน้าบึ้ง

“ผู้หญิงแม่ไม่รู้เรื่อง ประเดี๋ยวก็ตายทำกันหมดหรอก” ผู้คุมคนงาน สบถ

“เชื่อฉันเถอะ สมัยอยู่ที่สวนฉันเคยดูแลคนงานที่ถูกงูกัดมาก่อน เรา ต้องรีบพาคนเจ็บส่งโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้”

อินทรมองอย่างสำรวจ เขาเห็นราชาวดีใช้แผ่นไม้มาตามแผล ทำ ทุกอย่างด้วยความคล่องแคล่ว

“รีบพาคนเจ็บขึ้นรถเถอะอะ เดี่ยวฉันจะไปเอาของก่อน”

“คุณจะไปเอาอะไร”

“คนงานเพิ่งถึงได้ ฉันจะเอาไปด้วย ไปถึงโรงพยาบาลคุณหมอต้อง

ถามกันว่าถุกูจะไร้กัด เพราะเซ่รุ่มที่รักษาไม่เหมือนกัน”

คนงานอีกคนวิ่งตังตังเข้ามา เขาถือถุกกระสอบที่มีเชือกมัดปากถุกมาด้วย

“ได้แล้วครับคุณยิป ไอ้โซ่มันตึงมาให้แล้ว อยู่ในถุกนี้”

“จ้ะรีบไปกันดีกว่าคะ ชีนช้าจะไม่ทัน ฉันทจะพาคนเจ็บไปที่โรงพยาบาลเอง เพื่อมีอะไรฉุกเฉินระหว่างทางจะได้ช่วยทัน”

คนเจ็บถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลา แพทย์ที่ดูแลรักษาเอ่ยปากชมว่าทางไ้เรือนทริทองปฐมพยาบาลเบื้องต้นได้ดีมาก ฐูที่นำใส่ถุกมาเป็นงูเห่า แต่โชคดีที่มันเพิ่งกัดสัตว์อื่นไปทำให้พิษส่วนใหญ่ถูกปล่อยออกไปหมดแล้ว คนเจ็บไม่มีอาการเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจและระบบประสาทการรักษาจึงแค่ประทับประคองไม่ต้องใช้เซ่รุ่มแก้พิษงู แพทย์จึงให้นอนโรงพยาบาลเพื่อสังเกตอาการและให้ยาป้องกันอาการอักเสบของแผลที่ถูกกัด

อินทกับชิตชัยนั่งรออยู่ที่หน้าห้องฉุกเฉิน ตลอดทางเขาสังเกตเห็นว่าชาวดีมีสติ หล่อนรับมือได้อย่างดีเยี่ยม เมื่อคนเจ็บถูกพาเข้าไปในห้องฉุกเฉิน หล่อนก็โทร. แจ้งญาติให้ตามมาที่โรงพยาบาล เมื่อคนไข้ต้องนอนโรงพยาบาล หล่อนก็สอบถามเบอร์ห้องแล้วกลับมารายงาน

“เรียบร้อยแล้วคะคุณชิต เดี่ยวเมียของนายมันจะตามมาที่นี่ เราทุกคนน่าจะกลับได้”

ชิตชัยยิ้มแบบชื่นชม เขาหันมาหาอินท

“ไหนๆ ก็ได้เข้าเมืองแล้ว วันนี้ผมขอไปซื้อของหน้อยนะครับ คุณอิน กลับก่อนเถอะ เดี่ยวผมจะเรียกรถไปส่งที่ไ้เอง”

“เออจ้ะหรือลุงชิต ผมรอไ้ณะ วันนี้ไ้ไ้ได้มีธุระอะไร”

“อย่ารอกคนแก่ชอปิงเลยครับ ผมมีเรื่องต้องทำอีกหลายอย่าง คุณอินกลับก่อนเถอะ”

“โอเค แต่ถ้าลุงหารถไ้ไ้ ไ้. หาผมนะ จะได้ส่งคนมารับ”

“ไม่ต้องห่วงครับ แถวนี่ฉันม่อยู่แล้ว ผมฝากหนูยิปกลับกับคุณอินด้วยแล้วกัน เธออาจจะยังไม่ค่อยชินทางแถวนี่” ชิดชัยอมยิ้ม มันเป็นรอยยิ้มแบบที่ชายหนุ่มไม่ชอบเอาเสียเลย

ราชวดีปฏิเสธละล่ำละลัก “ไม่เป็นไรค่ะคุณชิด เตียวยิปกลับเองดีกว่า ารถับจ้างแถวนี่มีเยอะเยอะ อย่าไปกวนคุณเขาเลย”

“กลับด้วยกัน ไม่ได้ลำบากอะไรสักหน่อย”

อินทรเอ่ยขึ้น น้ำเสียงเคร่งเครียด แม้ลึกๆ จะระแวงหญิงสาว แต่จะให้หล่อนซึ่งเป็นคนของไร่กลับเองก็ดูจะไร้หัวใจเกินไปหน่อย นับตั้งแต่มาถึงโรงพยาบาล เขาเห็นราชวดีวิ่งเข้าห้องนั้นออกห้องนี้

“อย่าเลยค่ะ ฉันเกรงใจ”

“จะเกรงใจทำไม หรือว่าคุณมีอะไรปิดบังผมอยู่ ถึงได้นั่งรถไปด้วยกันไม่ได้”

คำพูดดักคอทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้น นัยน์ตาเป็นประกายวูบหนึ่ง บ่งชี้ว่าไม่พอใจ

“เปล่าค่ะ”

“ถ้างั้นก็อย่าโยกโย้”

“ก็ได้ค่ะ ถ้าเป็นคำสั่งของเจ้านาย ฉันก็ต้องต้องกลับกับคุณ”

อินทรสะอึกเมื่อโดนตอกกลับ ยิ่งมองใบหน้ายิ้มๆ ของหล่อนก็ยิ่งหงุดหงิด เขามองตามและเห็นอีกฝ่ายยกไหล่เดินไปทางห้องฉุกเฉิน ก่อนหันมาหาชิดชัยที่อยู่ด้วยกัน

“พนักงานใหม่ของลุงชิดร้ายไม่ใช่เล่นเลย ต่ปากต่อคำแก่นัก”

“อ้าว ก็คุณอินอยากไปตั้งแง่ใส่หนูยิปทำไมล่ะครับ เอาน่า ยอมๆ เธอหน่อย อย่างน้อยวันนี้เธอก็ช่วยจัดการเรื่องไปได้เยอะ”

อินทรเถียงไม่ออก เขายอมรับว่าราชวดีช่วยแบ่งเบาภาระไปได้มาก หล่อนทำทุกอย่างอย่างรอบคอบ ทั้งเรื่องติดต่อกับหมอ รวมถึงแจ้งครอบครัวและค่าใช้จ่าย เมื่อแจ้งว่าจะกลับไร้ หญิงสาวจึงไปหาพยาบาลเพื่อฝากเบอร์

ติดต่อเอาไว้

“เรียบร้อยค่ะ ไปกันเลยดีไหมคะ”

อินทรมอง เมื่อครุ่นนี้หล่อนยังมีท่าทางอึดออด แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยนไปเสียอย่างนั้น

“คุณนี่ชอบมีอะไรให้ผมประหลาดใจอยู่เรื่อยเลยนะ”

“ค่ะ ใครๆ ก็บอกว่าฉันแปลก รับรองว่าถ้าคุณอินทรได้รู้จักฉันบ่อยๆ คงต้องประหลาดใจอีกหลายเรื่องเลยทีเดียว”

๒

ยิปซีสาวเร่ร่อน

คำพูดเป็นนัยๆ ครอบงวนจิตใจอินทรอย่างบอกไม่ถูก ราชาชาติไม่เหมือนผู้หญิงที่เขาเคยเจอ ทุกคนตั้งใจไปรยเสน่ห์ ตั้งใจทอดสะพาน แต่หญิงสาวไม่ใช่ ในดวงตาคู่หวานมีบางอย่างซ่อนอยู่ เพียงแต่เขาไม่รู้ว่าเป็นอะไร ผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่แค่ผู้ช่วยพ่อบ้านธรรมดา หล่อนต้องมีจุดประสงค์อื่นในการเข้ามาทำงานในไร่แห่งนี้แน่

“ทำไมคุณดูไม่ตื่นเต้นเลย” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเหมือนชวนคุย แต่แท้ที่จริงแล้วต้องการเก็บข้อมูลของอีกฝ่ายให้มากที่สุด

“สมัยอยู่ญี่ปุ่น หัวหน้าเคยฝึกเราให้รับมือเหตุการณ์ฉุกเฉินแบบนี้ค่ะ พนักงานทุกคนต้องปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน ดังนั้นเมื่อเกิดเรื่องอะไรขึ้นเราจะคุมสติได้”

หญิงสาวหมายถึงการรับมือเรื่องฉุกเฉิน ภัยพิบัติ การเกิดแผ่นดินไหว รวมถึงการเกิดอุบัติเหตุระหว่างทำงาน อาจเพราะประเทศญี่ปุ่นมีภัยธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การซ้อมแผนเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน อินทรก็เคยไปดูงานด้านตำรวจที่ต่างประเทศ และพบว่าทุกอย่างเป็นระเบียบมาก

“เรื่องปฐมพยาบาลผมพอเข้าใจ แต่ตอนที่คุณจับขังออกจากถุงนี้สิ มันแปลก”

ตอนที่แพทย์ตรวจอาการคนป่วย ราชวดีเป็นคนนำซากงูออกจากถุงเพื่อให้แพทย์ตรวจสอบ นำแปลกที่หล่อนไม่ร้องกรีดเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ เวลาเจอสัตว์เลื้อยคลานประเภทนี้

“ก็มันตายแล้วนี่คะ ถึงยังไงมันก็ทำอะไรเราไม่ได้อยู่ดี แต่ถ้ามันยังเลื้อยอยู่ล่ะก็ ฉันคงไม่ไหวเหมือนกัน”

คำตอบที่อๆ ทำให้ชายหนุ่มหลุดหัวเราะ

“ก็จริงของคุณนะ คุณทำงานที่ไร่นั่นก็ปีนะ ผมจำไม่ได้”

“สองปีคะ”

หญิงสาวเล่าสบายๆ แต่อันธรรกลับฟังอย่างสนใจ นับตั้งแต่วิธีที่หล่อนสมัครงานและเดินทางไปอยู่ญี่ปุ่นเพียงลำพัง เขาจินตนาการถึงตนเองหากต้องไปอยู่ต่างบ้านต่างเมือง ที่สำคัญคือประเทศญี่ปุ่นคนไม่ค่อยนิยมพูดภาษาอังกฤษ นั่นหมายความว่าราชวดีต้องปรับตัวครั้งใหญ่เลยทีเดียว ไหนจะเรื่องภาษาและวัฒนธรรม

“แล้วเพราะอะไรจู่ๆ ถึงได้ลาออกมาอยู่ที่นี่”

“คุณอันธรรหมายถึงฉันมีจุดประสงค์อะไรในการมาทำงานที่ไร่อินทรีทองใช่ไหมคะ”

อันธรรสะอึก เขายอมรับว่าตกเป็นลูกไล่ของหญิงสาวโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ได้กลับได้ทันควัน “ใช่ เพราะอะไรคนที่ได้เงินเดือนสูงๆ อย่างคุณถึงยอมลาออก เป็นใครก็ต้องสงสัย”

หญิงสาวยิ้ม ดูไม่แปลกใจเลยที่อันธรรู้ฐานเงินเดือนของหล่อน เขาคงอ่านข้อมูลสมัครงานมาเรียบร้อยแล้ว

“ฉันเป็นเด็กกำพร้า ป้าที่เลี้ยงฉันมาตั้งแต่เล็กไม่สบาย ฉันจึงอยากกลับมาดูแลท่าน แค่นี้พอไหมคะสำหรับเหตุผลของการลาออกจากงาน”

“ป้าคุณป่วยเป็นอะไรหรือ”

“เส้นเลือดสมองตีบค่ะ แต่ตอนนี้ดีขึ้นมากแล้ว”

“ถ้าแค่ดูแลป่า ทำไม่ไม่จ้างพยาบาลพิเศษเสียก็สิ้นเรื่อง”

“การดูแลผู้ใหญ่ใช้แค่เงินแก้ปัญหาไม่ได้หรอกค่ะ ท่านต้องการการดูแลเอาใจใส่ ซึ่งคนนอกทำได้ไม่ดีเท่าฉันแน่ๆ”

“แต่คุณต้องทำงานที่ไร่ จะมีเวลากลับไปหาป่าสักกี่วันกัน”

“อาทิตย์ละสองวันรวมวันหยุดตามที่กฎหมายกำหนด แค่นี้ก็พอแล้วค่ะ ป่าฉันเข้าใจดีว่าฉันต้องทำงาน และเราสองคนก็ต้องการรายได้เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง” หญิงสาวโต้กลับอย่างฉะฉาน “ที่สำคัญคือทำงานในเมืองไทยยังไถ่สบายใจกว่า ป่าไม่ต้องห่วงว่าฉันจะอยู่คนเดียว แต่ถ้าคุณอินทรียังกังวล แวะไปดูที่บ้านฉันได้นะคะ คุณจะได้เจอกับป่าด้วยตัวเอง จะได้เลิกระแวงฉันเสียที”

อินทรีขบกรามแน่น ยอมรับว่าเปลอแสดงความสงสัยออกนอกหน้ามากเกินไป สมัยเป็นตำรวจ เขาต้องสอบสวนคนร้ายหลายรูปแบบ แต่ไม่เคยรู้สึกเหมือนโดนดักคอแบบนี้เลย

“เป็นคุณจะไม่ระแวงฉันหรือ ที่มีคนมาสมัครงานตำแหน่งเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีคนสนใจ”

“อย่าดูถูกไรตัวเองนักสิคะ ไรอินทรีทองเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก กาแฟของคุณมีขายในร้านแฟรนไชส์ที่ต่างประเทศ ทุกปีมีนักธุรกิจรายใหม่เดินทางมาติดต่อขอรับกาแฟไปขายยอดหลายร้อยล้าน การที่ฉันได้เป็นผู้ช่วยพ่อบ้านก็แสดงว่ามีโอกาสก้าวหน้า อีกไม่นานคุณชิตชัยก็จะเกษียณแล้ว ไม่นานฉันอาจจะได้เลื่อนขั้นสูงกว่านี้ก็ได้แหละค่ะ”

“อย่าเพ่งหวังสูงไป คุณน่าจะถูกล่อลวงเพราะเผยแพร่มาเสียมากกว่า”

“ทำไมต้องชู้กันด้วย ถ้าคุณระแวงก็จับตาดูฉันให้ดีๆ สิคะ”

“นี่คุณทำผมหรือ”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่อยากให้คุณรู้ว่าคนอย่างฉันไม่เคยคิดร้ายต่อคุณ

หรือไรอันทรีทอง สาเหตุที่ฉันมาที่นี่ก็เพราะครอบครัวและเรื่องงานเท่านั้น”

“คุณอยากให้ผมเชื่อแบบนั้นจริงๆ หรือ”

“ให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ดีกว่าละ แล้วคุณจะรู้ว่าฉันคือพนักงานที่คุณควรจะรักษาเอาไว้หรือควรจะไล่ออกก่อนครบโปรฯ”

ราชาวดีจับประตูลงแล้วพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ แม้เป็นช่วงเวลานั้นๆ ที่ต้องนั่งในรถกับอินทรแต่กลับทำให้หัวใจเต้นโครมครามได้อย่างไม่น่าเชื่อ หญิงสาวบอกตัวเองว่างานกำลังก้าวไปอีกขั้น อย่างน้อยวันนี้หล่อนก็สร้างผลงานทำให้เขาเริ่มวางใจมากขึ้น แต่สิ่งที่รบกวนจิตใจกลับเป็นใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรนั้นต่างหาก

ราชาวดีไม่เคยหวั่นไหวเพราะผู้ชายมาก่อน แต่พอได้เจออินทรกลับรู้สึกประหม่า รูปถ่ายที่อยู่ในแฟ้มเทียบไม่ได้สักกระฝิ่นกับตัวจริงที่เห็นอยู่ตรงหน้า เขาเป็นคนสูง กล้ามเนื้อตรงช่วงไหล่เป็นมัดๆ เป็นผลของการทำงานในไร่ผนวกกับการออกกำลังกายแทบทุกวัน แม้จะออกจากราชการแล้ว แต่ชายหนุ่มยังตัดผมสั้นรับกับท่าย่อยๆ แผลเป็นที่ซ่อนอยู่ใต้ไผ่ผมถ้าไม่สังเกตก็看不见 ผิดกับทิวาพงศ์ที่ว่าผมทรงวัยรุ่น นิสัยของสองพี่น้องต่างกันราวฟ้ากับเหว ขณะที่อินทรตั้งใจทำงาน ทิวาพงศ์กลับเหลวไหลรักสนุก ใช้ชีวิตไร้สาระไปวันๆ

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นทำให้ต้องหยิบขึ้นมาดู พอเห็นว่าเป็นเบอร์ใครก็รีบผลักประตูออกไป หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา พอเห็นว่าปลอดภัยจึงเดินออกไปให้พ้นตัวตึกเพื่อรับโทรศัพท์

“ทำไมรับโทรศัพท์ช้าจังยิป เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ยิปสบายดีละ แล้วป้าละคะ”

“สบายดี ทุกอย่างโอเคใช่ไหม”

“เรียบบร้อยละ ยิปเข้ามาอยู่ที่ไร่เรียบบร้อยแล้ว งานก็โอเคนะคะ ทำงานดีห่า เลิกห่าโม่งเย็น วันนี้ยิปกลับมาก่อนเพราะมีคนงานถูกงูกัด แต่

“ไม่เป็นอะไรมาก ป้าไม่ต้องเป็นห่วง”

“ระวังตัวด้วยนะยิป ป้าเป็นห่วง”

“ยิปทราบค่ะ วัสดุสัปดาห์นี้ยิปจะกลับไปหาป้านะค่ะ ดูแลตัวเองด้วย”

ปลายสายพูดอีกสองสามประโยคแล้ววางสาย

ราชวดีน้ำตาคลอ หล่อ่นคิดถึงป้าไม่น้อย แต่เพื่อความสะดวกในการทำงานจึงต้องย้ายมาอยู่ในไร่อินทรีทอง บางทีหล่อนอาจจะหามอเตอร์ไซด์สักคันเอาไว้เดินทางแทนที่จะเกาะรถของใครไปมาแบบนี้ให้เป็นจุดสังเกตที่สำคัญจะทำอะไรก็จะได้คล่องตัวขึ้น

หญิงสาวมองไปรอบๆ ไร่ ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายโมง คนงานทั้งหมดจึงออกไปที่ไร่ งานในไร่อินทรีทองค่อนข้างเป็นระเบียบ เพราะพ่อเลี้ยงนฤมิตรได้วางรากฐานทุกอย่างเอาไว้เป็นอย่างดีแล้ว งานเริ่มตอนเช้าไปจนถึงเที่ยงซึ่งคนงานจะมีเวลาพักหนึ่งชั่วโมง ก่อนเริ่มทำงานช่วงบ่ายและเลิกห้าโมงเย็น

แม้หล่อนจะเพิ่งเริ่มทำงานแต่ก็ปรับตัวได้สบาย สิ่งที่ทำให้หญิงสาวกังวลใจคือ ‘มารกิจ’ ที่ต้องทำต่างหาก

“พ่อเลี้ยงเก็บหลักฐานสำคัญเอาไว้ในห้องทำงาน หนูต้องเอามาให้ฉัน”

ใช่...ราชวดีรู้จักอินทรมาาก่อน อีกทั้งยังรู้อีกด้วยว่าการที่เขาคงต้องออกจากราชการเป็นแผนสัปดาห์นี้ เขากำลังจะได้เลื่อนยศถ้าอุบัติเหตุไม่มาดับฝันเสียก่อน

พวกมันวางแผนมาอย่างดีเยี่ยม นับตั้งแต่การเลือกคืนวันฝนตกหนัก ถนนมืด ถนนมีโค้งอันตรายหลายจุด เหลือจูงใจทำให้ตัวเองถูกรถชน หลักฐานที่เตรียมเอาไว้และทำให้อินทรถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนคือระดับแอลกอฮอล์ในกระแสเลือด

แม้อินทรจะให้การว่าไม่ได้ดื่มเหล้าในวันนั้น แต่หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ทำให้เขาดินไม่หลุด ในด้านของเหยื่อที่เสียชีวิตก็มีเงื่อนงำเช่นเดียวกัน ราชวดีรู้ว่าครอบครัวของเหยื่อกำลังลำบาก เป็นหนี้ก้อนโตใกล้

จะอดตาย แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น ภรรยากับลูกของผู้ตายก็ย้ายไปอยู่ต่างประเทศด้วยเงินก้อนโต คำตอบเดียวที่เป็นไปได้ก็คือครอบครัวเหยื่อได้รับเงินค่าจ้างเพื่อหนีไปอยู่ที่อื่น

พ่อเลี้ยงนฤมิตรดินรนทุกทางเพื่อช่วยให้ลูกชายหลุดพ้นจากคดี ทางครอบครัวพยายามหาหลักฐานเพื่อยืนยันว่าอินทรไม่ได้ดื่มเหล้าในวันนั้น แต่เพปนที่กักล่องวงจรปิดของทางร้านหายไป อีกทั้งพยาบาลที่ทำหน้าที่ตรวจเลือดและเก็บรวบรวมหลักฐานในวันเกิดเหตุจู่ๆ ก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เขาจึงตกเป็นผู้ต้องหาในทันที

หลังถูกให้ออกจากราชการ อินทรก็แคว้ง เขาใช้เวลาตั้งหลักอยู่นาน พอดู ชายหนุ่มเก็บตัวเงียบอยู่ในไร่ หลายคนบอกว่าเขาดื่มเหล้าเมาหัวราน้ำ และถูกกักบริเวณเพราะพ่อเลี้ยงกลัวว่าจะเกิดเรื่องขึ้นอีก ข้อมูลจากสายอีกคนบอกว่าวันนั้นชายหนุ่มไปที่โรงพยาบาลเพื่อพบกับแพทย์ประจำตัว

ภารกิจของราชวดีคือหาถังไม้ก็ได้ให้ได้รับความไว้วางใจ หลังจากนั้นจึงแอบเข้าไปเอาของที่บ้าน แต่งานครั้งนี้ไม่ง่ายเลย อินทรฉลาด เขาเหมือนพญอินทรีที่จ้องตะครุบเหยื่อ แต่ราชวดีไม่ใช่กระต่าย หล่อนเป็นแม่นที่มีหนามแหลมคม...หล่อนพร้อมแล้วที่จะต่อกรกับพญอินทรี เพื่อทำภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

อินธรมองน้องชายที่เดินผมเผ้ายุ่งเหยิงเข้ามาในตึกลำานงาน ข้างกายมีพนักงานสาวที่มีสภาพไม่ต่างกัน ไม่ผิดจากที่ชิตชัยเล่าให้ฟัง สภาพของทั้งสองบ่งบอกให้รู้ว่าคงดื่มกันจนได้รู้ เมื่อตื่นสายก็มาทำงานสายไปด้วยใบหน้าชายหนุ่มบวมตึง โพล่งออกไปเสียงดัง

“ชนพร! ทำไมเพิ่งมาเอาปานนี้ รู้ไหมว่าไร้เราเริ่มงานกี่โมง!”

อินทรเสียงแข็ง ธนพรตกใจหน้าซีด รีบเกาะแขนทิดาพงศ์เอาไว้แบบหาตัวช่วย

“เอ่อ คือว่า...”

“พี่อินมีอะไร ทำไมต้องมาดูคนของผมแต่เช้า ผมกับฝนตื่นนานแล้ว แต่เราไปดูคนงานในไร่ต่างหาก”

“ดูคนงานที่ไหน ตั้งแต่กี่โมง”

“เอ๊ะ พี่อิน จะจับผิดอะไรอีกล่ะ ผมก็ขับรถขึ้นไปดูบนเขาไง เห็นทำงานกันสบายดี พี่อินเสียอีกที่หายตัวไป”

“ถ้านายไปจริงก็ต้องรู้ว่ามีคนงานถูกขังกัก แล้วเราก็ช่วยกันพาส่งโรงพยาบาล”

ทิวาพงศ์อึ้งราวกับคาดไม่ถึง แต่ก็กลืนใจเซิดหน้า

อินทรพูดต่อ “นายกับผู้หญิงคนนี้เพิ่งตื่น ยังจะโกหกอีก”

“เกินไปแล้วนะพี่อิน! จะหาเรื่องผมไปถึงไหน!”

ทิวาพงศ์ตะคอกกลับอย่างหมดความอดทน ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ด้วยแรงอารมณ์ ขณะที่อินทรพยายามสงบสติ เขาเข้ามาที่สำนักงานหลังส่งราชวดี เพื่อเซ็นเอกสารและมาพบบิดา

“พี่ไม่ได้หาเรื่อง แต่อยากให้เราระวังตัวบ้าง ผู้หญิงคนนี้เป็นพนักงานแกะปล่อยปละละเลย งานการก็ไม่ทำ ถ้าอย่างนี้รับเข้ามาให้เสียตำแหน่งทำไม”

“ไม่ทำได้ยังไง ฝนทำงานดีออก”

“งานบนเตียงละสิ...นายนี้มันเหลือเกินจริงๆ จนปานนี้แล้วยังจะสร้างเรื่องกลุ้มใจให้ไม่เว้นแต่ละวัน รู้จักละอายใจบ้างไหม”

“พี่อิน!”

อินทรหันไปมองชนพร ตะคอกเสียงดังลั่น “คุณไปทำงานได้แล้ว รีบไปรายตัวกับหัวหน้ามาแล้ว และคุณต้องถูกหักเงินเดือนโทษฐานที่มาสายต่อไปอย่าทำแบบนี้อีก ไม่อย่างนั้นเดือนต่อไปไม่ต้องมาทำงาน ผมจะไล่คุณออก”

“ค่ะๆ คุณอินทร หนูไม่กล้าแล้ว หนูขอโทษ” ชนพรคลายมือออกเมื่อรู้ว่าทิวาพงศ์คงช่วยอะไรไม่ได้ หล่อนกระวีกระวาดวิ่งเข้าไปในสำนักงานเพื่อ

พบหัวหน้า

วิชาพงศ์หน้าบูดบึ้งอย่างหัวเสีย หันมาตะคอกใส่พี่ชาย “สบายใจแล้วใช่ไหมที่ข่มผมได้ พี่ต้องแสดงอำนาจให้ทุกคนรู้ใช่ไหมว่าเหนือกว่า”

ปมของวิชาพงศ์คือรู้สึกตัวเองเป็นลูกที่พ่อแม่ไม่รัก แต่แท้จริงแล้วเพราะพฤติกรรมของเขาต่างหาก ที่ผ่านมามาสร้างปัญหาให้ครอบครัวหลายเรื่อง จนถูกพ่อเลี้ยงคาดโทษหลายครั้ง แต่ชายหนุ่มก็ไปอ้อนมารดาให้ยกโทษให้

“พี่ไม่ได้ข่มนาย ก็แค่เตือน”

“แต่การเตือนของพี่มันคือการหักหน้าผมต่อหน้าทุกคน ก็เอาสิ...ถ้าคิดจะทำแบบนี้ละก็ ไม่ไล่ผมไปอยู่ข้างถนนเลยละ ลูกคนโปรดอย่างพี่จะได้สบายใจ”

“พี่ไม่ใช่ลูกคนโปรด” อินทรพูดเสียงอ่อย เขาพยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง แต่นับวันรอยร้าวก็ยิ่งกว้างออกไป

“ที่...นี่ก็คงเป็นลูกคนเดียว ส่วนไอ้ผมมันแค่เด็กเก็บมาเลี้ยง พ่อแม่ไม่รัก ก็เอาสิ อยากจะเฉดหัวผมไปเมื่อไหร่ก็เชิญ ผมยอมทุกอย่างจะให้เก็บข้าวของไปวันนี้เลยไหมล่ะ”

“ทิด เพื่อจะอะไรนะ เก็บมาเลี้ยงที่ไหนกัน นายคือลูกของพ่อกับแม่เหมือนๆ กับฉัน”

“แต่พ่อกับแม่ไม่เคยปฏิบัติต่อผมเหมือนพี่ ไซลิ...ผมมันไ้ตัวสร้างปัญหา ทำอะไรก็ผิดไปหมด!”

“เลิกประชดได้แล้ว นายมีความรู้ ทำไมไม่เลิกดื่มเหล้าแล้วตั้งใจทำงานในไร่ล่ะ”

“ทำไปทำไม...สุดท้ายพ่อก็กักทุกอย่างให้พี่อยู่ดี ทั้งไร่นี้ เงินในธนาคาร บ้าน ส่วนผมมันเป็นแค่ไอ้หมาหัวเน่า”

“ทิด...พอเถอะ”

“ไม่พอ! ผมจะบอกอะไรให้นะ ผมเกลียดพี่ เกลียดพ่อ เกลียด

ทุกอย่างในไร่! จำเอาไว้ ลักวันหนึ่งผมจะไปให้พ้นๆ!”

ทิวาพงศ์ผลุนพลันออกไป ทิ้งให้อินทรียืนอึ้งอยู่ เขารู้สึกห่วงหัวใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เมื่อหันกลับมาก็พบว่าไม่มีใครอีกคนยืนอยู่

“พ่อ...มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ก็ตั้งแต่ที่ดเริ่มมาละวาดนั่นละ”

“งั้นพ่อก็ได้ยิน...”

“ช่างเถอะ ไม่ใช่เรื่องใหม่ไม่ใช่หรือ เห็นบอกแล้วบอกอีกว่าจะไปจากไร่ แต่สุดท้ายก็ไม่ไปเสียที...เข้ามาในห้องก่อนเถอะอิน พ่อมีเรื่องอยากปรึกษา”

“นี่มันจดหมายขุนี่ครับพ่อ”

อินธรมองข้อความในจดหมายที่ถูกปิดผนึกและส่งมายังไร่อินทรีทอง ด้านนอกไม่มีชื่อผู้ส่งและไม่ได้ติดแสตมป์ นั่นหมายความว่ามีคนจงใจนำมานี่

“ใช่...พ่อว่าเป็นฝีมือของไอ้พิเชษฐ์”

พิเชษฐ์คือเจ้าของไร่พฤษภาที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับไร่อินทรีทองมาตั้งแต่ต้น เขาได้ส่งคนมาเจรจาเพื่อขอซื้อที่หลายครั้งแล้ว แต่นั้ณณมิตรปฏิเสธ

“เขาจะกล้าทำถึงขนาดนี้เลยหรือ”

ที่ดินซึ่งพ่อเลี้ยงพิเชษฐ์ขอซื้ออยู่ใกล้ชายแดน แถมยังเป็นพื้นที่สูงชัน บนนั้นนอกจากทำการเพาะปลูกไม้ขึ้นแล้ว พื้นที่ยังกันดาร แต่ทางไร่พฤษภาอ้างว่าต้องการทำไร่ซึ่งฟังไม่ขึ้น พ่อเลี้ยงนณมิตรบังเอิญไปรู้ความจริงว่าทางฝ่ายนั้นทำเรื่องผิดกฎหมาย

“พวกมันคงหาวิธีระบายของเถื่อน ถ้าไม่มีพวกเราและพวกชาวเขาเป็นก้าง จะทำอะไรก็คงสะดวกขึ้น”

“พ่อจะทำยังไงต่อ ส่งเรื่องนี้ให้ตำรวจดีไหม”

“ส่งไปก็เท่านั้น แกก็รู้ว่าพวกมันมีเส้นสาย ถึงเราส่งให้ตำรวจแต่

สุดท้ายก็ไปไม่ถึงผู้ใหญ่ข้างบนอยู่ดี”

นายตำรวจตำแหน่งผู้กำกับการประจำจังหวัดสนิทกับพ่อเลียงพิเชษฐ์ เป็นอย่างมาก ดังนั้นเมื่อเกิดปัญหาขึ้นทุกอย่างจึงเหมือนชุกอยู่ใต้พรม

“เราจะปล่อยให้โดนชู้แบบนี้ไปเรื่อยๆ หรือครับ”

“มันก็แค่นี้ แต่คงไม่กล้าทำอะไร”

“แล้วถ้ามันเอาจริงล่ะพ่อ อย่างนี้เท่ากับว่าพ่อตกอยู่ในอันตราย”

เนื้อความในจดหมายคือชู้เอาชีวิต หากพ่อเลียงนงมิตรไม่ยอมขาย ที่ดินให้...ที่ผ่านมาพ่อเลียงพิเชษฐ์เป็นคนจิตใจโหดเหี้ยม คนที่ขัดแย้งกับ เขามักจะต้องพบจุดจบหรือไม่ก็ถูกบีบให้ย้ายออกไป สมัยที่อินทรรยังรับ ราชการอยู่ อย่างน้อยก็พอมีคนเกรงใจอยู่บ้าง แต่พ่อตกเป็นผู้ต้องหา เขาก็ไม่ต่างอะไรกับประชาชนธรรมดาคนหนึ่ง หลายครั้งยังถูกจับผิดมากกว่า เดิมเสียอีก

“มันไม่กล้าหรอก”

“แต่ผมไม่ไว้ใจ ผมจะจ้างมือดีๆ มาคุ้มกันพ่อ ช่วงนี้พ่ออย่าไปไหน มาไหนคนเดียว”

“นี่แกเห็นพ่อเป็นพวกซี้แพ่ตั้งแต่เมื่อไหร่ มีคนขบถ มีคนคอยเดิน ตาม รำคาญแย่”

“ฉันผมจะไปกับพ่อเอง”

“ไม่ต้องห่วงหน้าอิน พ่อดูแลตัวเองได้ เรากับไอ้พวกไร้พิกษาก็ ขัดแย้งกันมาตั้งนานแล้ว คงไม่มีอะไรหรอก ว่าแต่แกเถอะ เห็นแม่บอกว่า ไปหาลุงหมอสัสดีมาอีกแล้วหรือ”

บิดาไม่อยากให้รู้พื้นเรื่องในอดีต แต่เขาก็ห้ามตัวเองไม่ได้ พักนี้ ความผันแปรแบบเดิมๆ ผุดขึ้นมาบ่อยครั้งจนเขาต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ หลังจากนั้น ก็ข่มตาไม่ลงอีก

“ผมแค่อยากรู้พื้นความทรงจำ”

“ไม่ได้! พ่อสั่งแล้วไงว่าให้ลืมเรื่องนั้นไปให้หมด!”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรผลอดตะคอก อินทรถึงกับตกใจกับท่าทางที่เปลี่ยนไป เมื่อครูนี้นักวิชาพงศาวดารพออย่างทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ทำไมตอนนี้...

“แต่พ่อครับ ผมก็แค่อยากรู้ว่าตอนเด็กผมเป็นยังไง”

“รู้แล้วจะมีประโยชน์อะไร อย่าลืมนึกว่าตอนนี้แก่โตแล้ว เรื่องในอดีตก็ปล่อยมันผ่านไปเถอะ”

“แต่ทำไมผมถึงจำอะไรไม่ได้เลยล่ะครับ ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้น”

อินทรรู้เพียงตนตกต้นไม้จากที่พ่อเล่าให้ฟัง แต่น่าแปลกที่เขาไม่มีความทรงจำเรื่องอื่นหลงเหลือเลย ทุกอย่างว่างเปล่า

“พ่อเคยเล่าให้แกฟังหลายรอบแล้ว”

“ผมป็นขึ้นไปทำอะไร ผมกำลังเล่นอยู่กับใครหรือครับ ผมตกจากต้นไม้ต้นไหน”

ทุกครั้งที่ถามมาถึงตรงนี้ บิดาจะตอบแบบขอไปที และหลายครั้งข้อมูลก็ไม่ตรงกัน นั่นเป็นเหตุให้อินทรยิ่งสงสัย เขาคิดว่าบิดากำลังปกปิดบางอย่าง

“แกจะฝันผยองหาตะเข็บทำไม สาเหตุที่แก่จำไม่ได้ก็เพราะสมองได้รับการกระทบกระเทือน แกรักษาตัวอยู่ตั้งปีกว่า สูญเสียความทรงจำไปก็ไม่เห็นแปลก”

สิ่งที่ครอบครัวย่าเสมอก็คืออินทรรักษาตัวอยู่ถึงปีครึ่ง หลังจากนั้นถึงจะกลับไปเข้าเรียนที่โรงเรียนแห่งใหม่ นั่นเป็นเหตุให้ทุกคนจำเขาไม่ได้ แต่ที่ชายหนุ่มประหลาดใจก็คือเพราะอะไรเขาถึงไม่มีเพื่อนวัยเด็กอยู่ที่นั่น แม้แต่คนเดียว แต่บิดาก็อ้างว่าเขาเติบโตและเข้าอนุบาลที่กรุงเทพฯ เพิ่งย้ายกลับมาหลังเกิดอุบัติเหตุ

“แล้วทำไมผมถึงฝันถึงเพลงหนึ่งทุกคืน ทำไมผมถึงคิดว่าผมกำลังนอนอยู่กับเด็กอีกสองคน”

“พอได้แล้ว!” พ่อเลี้ยงนฤมิตรตะคอก สีหน้าเครียดขม “พ่อบอกแล้วไฉนมันมันฝังไว้สาระ แกอย่าไปสนใจอะไรที่มันไม่เป็นเรื่องเลย”

คงเพราะผลออกแรงตะเบ็งเสียง นฤมิตรจึงรู้สึกจุกแน่นในอก เขามีโรคประจำตัวคือโรคหัวใจ แพทย์สั่งเสมอว่าอย่าเครียด เขายกมือกุมหน้าอกและเอามือเกาะโต๊ะทำงานเอาไว้

“พ่อเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” อินทรปราดเข้าไปประคอง เขามองใบหน้าซีดๆ และเหงื่อที่ผุดออกมาตรงขมับอย่างรู้สึกผิด

นฤมิตรสบัดมือออก เบือนหน้าไปอีกทาง “พ่อไม่เป็นอะไร แกไปไว้ก่อนเถอะ เดี่ยวพักสักหน่อยแล้วพ่อจะตามไป”

“แต่พ่อครับ...”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะยื่นมือมาแตะหัวไหล่ลูกชาย

“ถ้าแกยังเห็นแก่พ่อ อย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้เลยนะ ไรเราตอนนี้มีปัญหาให้แก้ไม่เว้นแต่ละวัน”

อินทรหลบตาลง สุดท้ายก็พยักหน้า เขาจับมือบิดาเอาไว้ “ผมขอโทษครับพ่อ ผมไม่น่าเอาเรื่องเครียดๆ มาพูดให้พ่อฟังเลย”

“พ่อเข้าใจนะว่าแกเครียดเพราะจำอะไรไม่ได้ แต่เรื่องในอดีตที่ไม่สำคัญก็ลืมๆ ไปเถอะ พ่ออยากให้แกสนใจเรื่องคดีตัวเองมากกว่า จนป่านนี้เราก็กังตามตัวพยานคนนั้นไม่เจอเลย”

“ผมลองแล้วครับพ่อ เธอคงตั้งใจหนีจริงๆ เรื่องกลับไปรับราชการคงไม่มีหวังแล้ว”

พยานคนสำคัญในคดีคือพยานาสาวที่ทำหน้าที่เจาะเลือด แต่หล่อนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ตอนนี้หลักฐานที่จะนำมาแก้ต่างคดีก็หาไม่ได้เลย ทั้งเทปก้องวงจรปิดรวมถึงพยานบุคคล

“อย่าเพิ่งท้อสิสิน พ่อยังมีทาง พ่ออยากให้แกได้เป็นตำรวจเหมือนเดิม”

“คงไม่มีโอกาสแล้วละครับ...พ่อพูดถูก เรื่องในอดีตตามหาไปก็เท่านั้น ผมจะไม่ไปหาหลุมหมอสวัสดีอีก พ่อจะได้ไม่ต้องกลุ้มใจ พ่อพักก่อนนะครับ บ่ายนี้ไม่ต้องขึ้นไปบนเขาหรอก ผมจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยเอง”

ชายหนุ่มพยุงบิดาให้นั่งลงที่เก้าอี้ หลังจากนั้นก็เดินออกจากห้องไป เขางับประตูลง แต่ยังคงมองผ่านประตูกระจกห้องทำงาน ภาพที่เห็นผ่านช่องเล็กๆ คือใบหน้าของบิดาที่ยังคงเคร่งเครียดไม่ต่างจากเมื่อครู่ ท่านหันไปที่โต๊ะก่อนจะหยิบกุญแจไขลิ้นชักที่อยู่ทางขวามือสุด...

ทุกครั้งที่อินทรกลุ้มใจเขามักจะต้องโทร. หาใครคนหนึ่ง แต่วันนี้ปลายสายบอกว่าอยู่เชียงราย ทั้งสองจึงนัดพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ห่างจากไร่ ต่างคนต่างสั่งอาหารและกับข้าวสืออย่างมากร่วมด้วยกัน

“ไม่ได้เจอกันนาน นายคล้ำไปหรือเปล่า” ชายหนุ่มที่มีใบหน้าหล่อเหลาซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเอ่ยขึ้นก่อน เขาคงไม่รู้ว่ตักเป็นเป้าสายตาของลูกค้ายื่นๆ ภายในร้าน เพราะการแต่งกายที่ราวกับหลุดมาจากแคตวอล์กก็ไม่ปาน

“ทำงานในไร้กี้แบบนี้ละครับ ใครจะเหมือนพี่ แต่งตัวอย่างกับอยู่บนแคตวอล์ก”

“ทำไม หน้าห้วนายนักหรือ”

ธรรมทัตเกลี้ยงແຍທີ່เล่นที่จริง เขาเป็นรุ่นพี่ของอินทร เรียนจบจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจและได้ทุนไปเรียนต่อที่ต่างประเทศด้านการต่อต้านการก่อการร้าย Counter Terrorism อีกทั้งยังเคยเข้าอบรมด้านการใช้อาวุธและยุทธวิธีพิเศษ ซึ่งขึ้นชื่อว่าฝึกหนักและโหด จึงทำให้แต่ละรุ่นมีผู้ที่สำเร็จการฝึกน้อยมาก

ธรรมทัตสังกัดหน่วยจัดการผู้ก่อการร้ายข้ามชาติ เขาเป็นนายตำรวจในจำนวนไม่กี่คนที่สำเร็จหลักสูตรอันประกอบด้วย การต่อต้านการก่อการ

ร้ายสากล หลักสูตรทบทวนการต่อต้านก่อการร้าย การทำลายวัตถุระเบิด หลักสูตรแม่เป็น และผู้เชี่ยวชาญด้านอิเล็กทรอนิกส์ ในการออกปฏิบัติการ ทุกครั้งพวกเขาจะทำงานเป็นทีมและต้องปิดบังใบหน้า อาวุธที่ใช้ก็คืออาวุธที่ร้ายแรงที่สุดของกองทัพซึ่งทรงประสิทธิภาพ

แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาคือการแต่งกายของอีกฝ่าย

“แหม ก็พี่เล่นแต่งชุดจัดเต็มแบบนี้ ผมชินแทน”

“นายมาอยู่อะไรกับเสื้อผ้านั้น นี่มันคอลเล็กชันล่าสุดเลยนะว๊าย ตาไม่ถึงอย่ามาจู้จิกว่า นายมันไม่มีเซนส์”

แม้จะเป็นตำรวจที่ต้องใช้ชีวิตเสี่ยงอันตรายตลอดเวลา แต่เขาก็ชื่นชอบการแต่งกายตามแฟชั่นโดยเฉพาะเสื้อผ้ายาวจากโอตกูตูร์^๒ “ไม่เคยได้ยินหรือว่าที่ไหนๆ ก็เป็นร้านขายได้ทั้งนั้น ถ้าใจเราให้”

ชายหนุ่มทำท่าจะลุกขึ้นเดินโชว์จนอินทรต้องคว้ามือเอาไว้ เขาริบทน้ำดื่มลงในแก้วอีกฝ่าย เพราะรู้จักกันมานานจนรู้ว่าขึ้นท่า ธรรมชาติอาจจะลุกขึ้นมาเดินแฟชั่นตรงนั้นเลยก็ได้

“ก็ชุดมันขัดหูขัดตานี่นา ผมกลัวพี่ถูกควายชีวิตคาฟุงนา คราวหน้าเรานัดกันในเมืองดีกว่า”

“นัดในเมืองแล้วไปได้นั่นสิ ได้ข่าวว่าถูกกักบริเวณ แล้วทำเป็นโอ้”

อีกฝ่ายโพล่งขึ้น น้ำเสียงกลัวหัวเราะ ถ้าเป็นคนอื่นคงโกรธ แต่อินทรยิ้มแห้งๆ

“จริงของพี่ ผมขับรถเข้าเมืองไม่ได้” อินทรพูดเสียงอ่อย เพิ่งนึกได้ว่าหลังเกิดอุบัติเหตุ มารดาสั่งห้ามว่าไม่ให้ไปไหนมาไหนตามลำพังโดยเฉพาะกลางคืน

^๒ เป็นคำที่ถือกำเนิดที่ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งหมายถึงเสื้อผ้าที่ต้องตัดเย็บด้วยกรรมวิธีซับซ้อน ใช้ช่างฝีมือชั้นสูงในการเก็บรายละเอียดอย่างประณีต หรือว่าสั่งตัดนั่นเอง ส่วนมากมักจะมีเพียงหนึ่งชุดเท่านั้น

“เอาน่า อาหารที่นี้ก็ดูน่ากินใช้ได้ มากินที่นี้ก็ถือว่าเสียว่าเปลี่ยนบรรยากาศ เลิกยุ่งกับเสื้อผ้าฉันแล้วก็กินเสีย”

อาหารสี่จานที่ถูกนำมาเสิร์ฟ คือแกงปารสจัดจ้าน ปลาทอดน้ำปลา ยำมะม่วง และต้มจืดเห็ด กลิ่นหอมทำให้ทั้งสองลืมเรื่องเมื่อครู่เสียสนิท

ธรรมชาติตกอาหารอย่างแรกลงในจาน ทั้งสองคุยกัน

“ฉันมีอันนี้ผมเลี้ยงเอง ว่าแต่พี่มาทำอะไรที่เซียงรายหรือ”

“มาราชการ งานเพิ่งเสร็จ พรุ่งนี้ก็กลับแล้ว กำลังนึกถึงอยู่พอดี จู่ๆ นายก็โทร. มา”

“แสดงว่าเราใจตรงกัน”

“คดีของนายสืบหน้าไปถึงไหนแล้ว”

นับตั้งแต่เกิดเรื่อง ธรรมชาติเป็นคนหนึ่งที่รู้เรื่องราวตั้งแต่ต้น เขามั่นใจว่าอินทรีไม่ได้ต้มเหล้า แต่เมื่อหลักฐานมัดตัวจึงทำให้ต้องออกจากราชการ นายตำรวจหนุ่มพยายามช่วยเหลือทุกอย่างเพื่อให้รุ่นน้องพ้นคดี แต่ดูเหมือนยังมีเงื่อนงำบางอย่าง โดยเฉพาะพยานบุคคล

“เหมือนเดิม ยังตามตัวพยานไม่เจอเลย”

“ฉันว่าเธอหนีออกนอกประเทศไปแล้วละ ผู้หญิงคนนั้นเป็นแค่นางนกต่อ ยังมีตัวการใหญ่อยู่เบื้องหลัง”

อินทรีก็เคยคิด เขามั่นใจว่าเป็นการจัดฉาก แต่เพราะอะไรนายตำรวจธรรมดาอย่างเขาถึงถูกวางแผนให้ออกจากราชการ นั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มไม่เข้าใจ หรือว่าเขาเผลอไปเหยียบตาปลาของใครเข้า...

“พี่ว่าจะเกี่ยวกับพวกไรนั่นหรือเปล่า”

อินทรีเคยเล่าคร่าวๆ ให้ฟังเกี่ยวกับพ่อเลี้ยงพิเชษฐซึ่งมีอิทธิพล และความขัดแย้งเดียวที่พอเป็นไปได้ก็คือเรื่องที่ดิน

“ทำไมนายสงสัย”

อินทรีเล่าเรื่องจดหมายชุดที่บิดาได้รับ และข้อความที่อยู่ด้านใน รวมถึงเรื่องที่ดินติดชายแดนที่อีกฝ่ายเพียรขอซื้อด้วย เขาแน่ใจว่าพวกมันคง

เริ่มจนตรอกจึงต้องหันมาใช้วิธีเถื่อนๆ แบบนี้เพื่อข่มขู่

“ไอ้หมอนั่นต้องทำธุรกิจสีเทาแน่ เอาไง ฉันจะถามเพื่อนที่ทำงานกับตำรวจชายแดนให้ว่ามีเบาะแสอะไรบ้างไหม แต่นายก็อย่าเพิ่งละความพยายาม ยังไงก็ต้องสืบหาพยานคนนั้นมาให้ได้ นายจะได้แก้ต่างให้ตัวเอง”

“ผมไม่หวังแล้วพี่ ทุกอย่างมันจบไปตั้งแต่ผลตรวจแอลกอฮอล์ออกมาแล้ว”

“อย่าเพิ่งคิดแบบนั้นสิสิน นายยังมีหวัง”

“จะมีอะไรเหลือให้ตำรวจที่ถูกต้องจากราชการอย่างผมอีกล่ะ ถึงต่อไปผมหาพยานคนนั้นเจอก็ใช่ว่าเธอจะยอมให้การเข้าข้างผม หลักฐานทุกอย่างมันชี้มาที่ผม ทั้งผลเลือดเอช ทั้งรูปคดีเอช สรุปว่าผมจบเห่”

ธรรมชาติเอื้อมมือมาตบปา สีหน้าเคร่งเครียด

“อย่าพูดแบบนั้นสิ นายมีความสามารถ ฉันเชื่อว่าสักวันคนดีอย่างนายต้องได้ล้างมลทินแล้วกลับมารับราชการตำรวจอีกครั้ง”

อินทรชมวดคิ้ว ลักพังก็นึกขึ้นได้จึงรีบถาม

“พี่หัตถพอรู้จักมือดีๆ ลักสองสามคนใหม่ ผมอยากจ้างคนมาคุ้มกันพ่อ ผมกลัวว่าไอ้พวกไร้นั้นจะเล่นสกปรก”

“เดี๋ยวฉันลองถามให้นะ พอรู้จักอยู่บ้าง เอาไว้ได้เรื่องยังไงฉันจะส่งรายละเอียดให้นายทางไลน์ก็แล้วกัน”

“ขอบคุณครับพี่”

๓

ลูกสาวพ่อเลี้ยง

อินทรขับรถกลับบ้าน หัวใจหนักอึ้ง แม้จะดีใจที่ได้เจอรุ่นพี่ แต่พอนึกถึงอนาคตของตัวเอง ความเครียดก็ผุดขึ้น เขารู้ว่าทำอะไรไม่ได้ หนายที่รับทำคดีเคยพูดว่าหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ทำให้เขาตกเป็นผู้ต้องหาที่ผิดไม่หลุด ตอนนี้แค่รอให้คดีถึงจุดสิ้นสุดเท่านั้น

เมื่อแก้ปัญหาส่วนตัวไม่ได้ ชายหนุ่มจึงไม่พยายามหมกมุ่นกับมันอีก แม้เขาจะไม่มีโอกาสเป็นตำรวจเหมือนเดิมแต่ก็ยังมุ่งมั่นทำ เขามีไร้อินทรีทอง มีคนงานจำนวนมากที่รอการดูแลอยู่

ชายหนุ่มยอมรับว่าเหงา นับตั้งแต่ออกจากราชการ เขาก็ต้องอยู่ตามลำพัง แม้งานจะยุ่งไม่เว้นแต่ละวัน แต่ก็ยังคิดถึงสังคมเดิมๆ อยู่ดี

ก่อนออกจากราชการเขาเคยเป็นตำรวจดาวรุ่งและกำลังจะได้เลื่อนยศ ชีวิตส่วนใหญ่อยู่แต่ที่กรุงเทพฯ แต่พอทุกอย่างเป็นแบบนี้ อะไรๆ ก็ไม่เหมือนเดิมอีก เพื่อนที่เคยคุยเล่นหัวก็พากันไม่ยอมรับโทรศัพท์ อินทรไม่โทษใคร เขาเข้าใจดีว่าไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยวกับตำรวจที่ตกเป็นผู้ต้องหาในคดี ตอนนี้ชายหนุ่มแทบไม่เหลือเพื่อน ชีวิตทั้งหมดอยู่ที่ไร้อินทรีทอง

ชายหนุ่มขับรถเลี้ยวเข้ามาในไร่ นาฬิกาบอกเวลาสองทุ่มแล้ว เขาขับ
รถผ่านตึกสำนักงาน ผ่านบ้านพักคนงานที่ตั้งเรียงรายอยู่ ก่อนจะจอดรถใน
โรงรถที่ไม่ห่างจากตัวบ้าน

บ้านหลังนี้ตั้งอยู่บนเนินเขา เมื่อมองลงไปจึงเห็นเรือนพักคนงานอยู่
สุดสายตา ตึกแห่งนั้นสร้างเสร็จเมื่อสามปีก่อน สภาพจึงยังดูดี ห้องพักแยก
เป็นสองฝั่งหญิงและชายแต่ใช้ห้องน้ำร่วมกันที่ชั้นล่าง ถ้าเป็นช่วงหัวค่ำคน
จะพลุกพล่านเพราะคนงานต่างพากันมาอาบน้ำ แต่ตอนนี้ทุกคนต่างพักผ่อน
อยู่ในห้อง เสียงคุยอย่างสนุกสนานดังลอดออกมา

หนุ่มร่างสูงกวาดมอง ปลายสายตาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งถืออุปกรณ์
อาบน้ำ...ราชวดีสวมเสื้อยัดสีขาทางเกงขาสั้น รองเท้าแตะ แม่นับใบหน้า
ไม่มีเครื่องสำอางแต่หล่อ่นก็ยังดูสวย ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่รู้ว่ามีคนแอบมอง
อยู่ตรงนี้ หล่อนเดินเข้าไปในห้องน้ำ แต่แล้วจู่ๆ กลับมีชายสองคนถลันออก
มาจากห้องน้ำอีกฝั่งหนึ่ง อินทรเฝ้ามองว่าจะเกิดอะไรขึ้น...

“นี่นาย”

ราชวดีพูดได้แค่นั้นยอมรับว่าตกใจที่จู่ๆ มีคนโผล่ออกมาขวางจาก
ห้องน้ำฝั่งผู้ชาย ห้องน้ำสองฝั่งกันกันด้วยแผ่นปูนที่ก่อขึ้นคล้ายกำแพงเพื่อ
บังสายตาเท่านั้น สองฝั่งของกำแพงคืออ่างล้างหน้าและกระบอกน้ำใหญ่ของ
ฝั่งชายและหญิง ยามปกติคนพลุกพล่าน คนงานชายและหญิงมักจะเอ๋ย
ปากแซวกัน

“สวัสดิ์ครับคุณราชวดีคนสวย จำผมได้ไหมครับ ผม...แหวนใจ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว จำได้จริงๆ ว่าเคยเจอชายหนุ่มมาครั้งหนึ่งแล้วเมื่อ
เช้า เขากับพวกเดินเข้ามาแซวตอนที่หล่อนออกไปดูคนงานที่ไร่บนเขา

“นายนี่เอง มีอะไรอะไรหรือเปล่า”

แม้จะอายุน้อยกว่าแต่ราชวดีถือว่าตนเป็นผู้ช่วยพ่อบ้าน หล่อนไม่
จำเป็นต้องพูดเล่นหัวกับคนงานทุกคนในไร่ ที่สำคัญ...ผู้ชายตรงหน้ามีท่าที

ก่อร่องก้อดิกอย่างเห็นได้ชัด แถมยังสายตาโลมเลียมหนักอีก คงเห็นว่าหล่อนเป็นหญิงสาวและมาคนเดียวจึงออกมาแซว

“เหมๆๆ พูตเป็นทางการจัง ผมแค่อยากมาแนะนำตัวอีกรอบ เพื่อคุณจะไม่จำผมไม่ได้ ขอเรียกว่าน้องยิปก็แล้วกันนะครับ เพราะผมอายุมากกว่า แถมอยู่ที่นี่มาก่อน” ได้ทีชายหนุ่มก็ทำตัวตีสนิท

ราชาวดีมองคนตรงหน้าอย่างประเมินอยู่ในที่ หล่อนไม่ได้กลัว แค่ต้องการหลีกเลี่ยงการ ‘มีเรื่อง’ ต่างหาก แต่ถ้าจำเป็นหล่อนก็พร้อมสู้ไม่ถอย “ยิปที่ดีที่รู้จัก แค่นี้ใช้ไหมคะ หลบหน้อย ฉันจะอาบน้ำ”

สาวร่างเพรียวเดินกระแทกไหล่อย่างไม่ยี่พระ แต่กลับถูกแหวนคว้ามือเอาไว้

“เดี๋ยวสิน้องยิป คุยกันก่อน พี่มีเรื่องสำคัญ”

หล่อนดึงมือกลับ หันไปจ้องหน้าเขาตรงๆ “มีอะไรก็รีบพูดมาดีกว่า นี่ก็มีตมมากแล้ว ฉันจะอาบน้ำและรีบเข้านอน พรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้า”

“พี่แหวนแค่อยากรู้จักน้องยิปให้มากกว่านี้ตามประสาคนไร่เดียวกัน ถ้ายังไม่พอรุ่งนี้ตอนเย็นให้พี่แหวนเลี้ยงข้าวสักมื้อนะคะครับ”

“ฉันไม่ว่าง มีงานต้องทำ ฉันงานยุ่ง คุณก็รู้”

“เหม น้องยิปเพิ่งมาใหม่คงไม่รู้หรอกว่าคนงานในไร่นี้ พอตกเย็นเขาก็เข้าร้านสังสรรค์ด้วยกันทั้งนั้น มันถือเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีอย่างหนึ่ง เวลาทำงานจะได้ราบรื่นยังไงละ น้องยิปมาใหม่คงยังไม่มีเพื่อน พี่แหวนจะยอมเป็นเพื่อนกับน้องยิปให้เอง”

สายตาโลมเลียมที่ป่วนเบ๊ยบนแฉวงนอกทำให้ราชาวดีอดหงุดหงิดไม่ได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อนหล่อนคงชกหน้าอีกฝ่ายไปแล้ว

“จริงของนาย ฉันคงไม่เหมาะกับคนที่นี้ ไม่มีอะไรแล้วใช้ไหม ฉันขอตัว”

“เดี๋ยวสิ หยิ่งนั้กะ ดีแต่มาจากไหนกัน ก็แค่ผู้ช่วย ทำมาเป็นวงก้าม”

มือหนาเอื้อมมาคว้าข้อมือหญิงสาวอีกรอบ คราวนี้ราชาวดีไม่รอช้า หล่อนพลิกข้อมือกลับในทันทีและถือโอกาสนั้นบิดข้อมือของแหวน ก่อนจะดัดไปด้านหลังและใช้เข่าดันตรงแผ่นหลังกดอีกฝ่ายลงกับพื้น ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนคนที่ไม่ทันระวังตัวถึงกับร้องโอ้ย เพื่อนที่มาด้วยถลันมาช่วย แต่ราชาวดีก็ฉวยโอกาสนั้นใช้ชั้นที่เตรียมมาอาบน้ำล้างใส่ศีรษะ ผลของการกระทำทำให้ร่างหนาเซไป และยกมือกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด แหวนร้องโอดโอ้ยเมื่อถูกกดลงกับพื้น

“โอ้ย น่องยิบ ปล่อย...สิ พี่แหวนเจ็บนะ”

ราชาวดียังไม่ยอมขยับเข่า หล่อนบิดข้อมือแรงขึ้นอีกตามด้วยเข่าที่กดกลางหลังแรงขึ้น แค้นเสียงเข้ม

“ถ้ารู้ว่าเจ็บต่อไปก็อย่าทำแบบนี้อีก อย่าถือว่าตัวเองอยู่ที่นี้มาก่อนแล้วจะทำอะไรก็ได้ อย่าลืมว่าฉันคือผู้ช่วยพ่อบ้าน ชื่นคุณยังมาขอแฉะและไม่ให้เกียรติกันละก็ ฉันเล่นงานคุณแน่”

“น่องยิบทำไมต้องซีเรียสด้วย พี่แหวนก็แค่อยากจะเป็นเพื่อนด้วย มันผิดตรงไหน”

“เป็นเพื่อนไม่ผิดหรอก แต่ต้องรู้จักให้เกียรติผู้หญิง จู๋ๆ จะมาจับมือถือแขนกันมันใช้ได้ที่ไหน”

“แค่แตะนิดหน่อยทำเป็นห่วง” แหวนโต้อย่างปากเก่ง หญิงสาวจึงกดเข่าอย่างแรงเพื่อเป็นการลงโทษ คนถูกบังคับให้คุกเข่าร้องดังขึ้นกว่าเดิม พร้อมกับขู่มืออีกข้างอย่างยอมแพ้

“พอแล้ว...พอแล้ว เจ็บ...โอ้ย”

ราชาวดียอมคลายมือออก หล่อนยืดตัวตรง หันมองชายสองคนด้วยท่าทางเอาเรื่อง แหวนถอยไปตั้งหลักเช่นเดียวกับเพื่อนอีกคนที่ยกมือกุมหัวที่ถูกเขี่ยขึ้นใส่บ่อยๆ

“จำเอาไว้ อย่าทำแบบนี้อีก ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณชิตชัยว่าพวกนายลวนลามผู้หญิง ฉันได้ยินมาว่าเรีนนี่มีกฎที่เข้มงวดมาก โทษถึงขั้นไล่ออก”

พอโดนขู่แหวนก็หน้าซีด พร้อมส่ายหน้า

“ไปก็ได้...ผู้หญิงอะไรมือหนักชะมัด”

ราชาวดีเงื้อมือขึ้น หล่อนยังมีตะกร้าใส่สบู่อบน้ำโคล้งแขนอยู่ แหวนยกมือยอมแพ้แล้วรีบถอยร่นไปทันที หญิงสาวเดินไปหยิบขันที่ตกอยู่ แต่พอยึดตัวขึ้นแล้วหันมาก็พบว่ามีสายตาของใครอีกคนที่ยืนกอดอกยิ้มมอมมา

“ไม่ยักรู้ว่าคุณเคยเรียนศิลปะป้องกันตัวด้วย”

คำพูดเรียบๆ แต่ชวนสะอึก คนมีพิรุณรีบลูบตาลง หล่อนจะทำให้อินทรสงสัยไม่ได้...เมื่อครูนี้นับแต่นึกถึงการป้องกันตัวจึงเปลือยวิชาที่มีติดตัวจัดการกับแหวนและพวก

“ฉันก็แค่รู้ๆ ปลายๆ นะค่ะ”

“จริงหรือ แต่ผมว่าท่าที่เมื่อครูนี้น่าจะใช้หน้าจะต้องฝึกมาเป็นปีๆ เลยนะ ถึงได้คล่องขนาดนั้น”

หญิงสาวเถียงไม่ออก กำลังคิดว่าจะแก้ตัวยังไงดี สายตาที่มองมาอย่างจับผิดทำให้ร้อนๆ หนาวๆ อย่างบอกไม่ถูก อินทรเห็นตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ หรือว่าเขาเห็นทั้งหมดตั้งแต่แรก

“แหม คุณอินทรคะ ฉันก็ต้องรู้จักป้องกันตัวบ้าง ทำไมคะ หรือว่าผิดกฎไร”

“ไม่ผิดหรอก ผมแค่แปลกใจ ตอนแรกคิดว่าจะต้องมาช่วย แต่ที่ไหนได้ คุณใช้เวลาไม่ถึงสองนาที่จัดการไอ้สองคนนั้นซะอยู่หมัด ขนาดเพื่อนผมที่เป็นตำรวจหญิงบางคนยังไม่คล่องเท่าคุณเลย”

“สมัยนี้ผู้หญิงก็ต้องรู้เท่าเด็ดๆ เอาไว้บ้างค่ะ เพราะโจรมันซุ่ม อีกอย่างผู้ชายสมัยนี้ชอบหาเซ่หาเล่กับผู้หญิง บางคนก็ทำที่เหมือนเป็นห่วงแต่ที่แท้ก็...”

ราชาวดีปราชตามองชายหนุ่ม เขาชักสีหน้าตึงตันด้วยความหงุดหงิด

“นี่คุณหมายถึงใคร ราชาวดี”

“เปล่าค่ะ ฉันก็แค่พูดลอยๆ ไม่ได้หมายถึงคุณอินทรสักหน่อย... เพราะฉันได้ยินคนงานเขาพูดกันว่าคุณเป็นสมภารที่ไม่ชอบกินไก่อัด”

หญิงสาวร่างบางปราดเข้าไปยืนประชิด แถมยังยื่นหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้านวลอยู่ห่างจากร่างสูงเพียงไม่ถึงคืบ นัยน์ตาที่จ้องอย่างยั่ววนทำให้อินทรผงะ เขาถอยหลังหนี จ้องหล่อนด้วยความระแวง

“คุณจะทำอะไร”

“ฉันแค่อยากจะขอบคุณที่อุตส่าห์เป็นห่วง” มือบางประนมไหว้แนบอก แถมยังเบียดร่างเข้าไปชิด

อินทรสะดุ้ง ผละออกทันที สีหน้าเขาเคร่งเครียด

“คุณทำบ้าอะไร”

ราชวดียิ้มเยาะเมื่อรู้จุดอ่อนอีกอย่างของชายหนุ่ม อินทรไม่เหมือนทิดาพงศ์ เขาค่อนข้างระว่างตัวกับท่าทีที่มีต่อลูกน้องในไร่ เรื่องนี้ชิตชัยเป็นคนเล่าให้หล่อนฟังเอง

“นี่คุณอินทลัวฉันหรือคะ”

“ทำไมผมต้องกลัวคุณด้วย เสี้ยแรงที่ผมเป็นห่วง กลัวคุณถูกรังแกถ้าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว เชิญอาบน้ำตามสบาย”

ราชวดีประนมมืออีกครั้ง หล่อนเดินเข้าไปในห้องอาบนํ้าฝั่งผู้หญิง โดยมีชายหนุ่มมองตาม เมื่อถึงประตูห้องนํ้าลง ครู่หนึ่งหญิงสาวจึงแอบแง้มดูและพบว่าอินทรเดินจากไปแล้ว เขาคงหงุดหงิดที่โดนตอกหน้าแบบนี้ คนมีพิธีพ่นลมหายใจออกมาพริตใหญ่ หล่อนพึมพำ

“เกือบไปแล้วยิป คราวหน้าต้องระวังตัวให้มากกว่านี้”

อินทรกำลังจะออกไปดูคนงานในไร่เหมือนเช่นเคย หลังจากได้รับจดหมายขู่ เขาสั่งให้ชิตชัยตรวจตราดูแลให้มากขึ้น เกือบอาทิตย์มาแล้วยังไม่มီးอะไรผิดปกติ เกิดชายหนุ่มร่างสูงสวมชุดทะมัดทะแมงเดินออกมาหน้าบ้าน เห็นรถไฟร์วิลคันทูแลนเข้ามาจอด พอเห็นว่าเป็นใครก็มีสีหน้า

พิพากพิพ่วน มุนินทร์ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับใครนี่ แม้ว่าบิดาของหล่อนจะเป็นคนที่ไร่แห่งนี้ไม่ต้อนรับ แต่ลูกสาวต่างออกไป มุนินทร์เป็นรุ่นน้องที่เรียนมัธยมมาด้วยกัน ก่อนที่หล่อนจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยและไปเรียนที่กรุงเทพฯ ทั้งคู่บังเอิญได้พบกันอีกครั้งตอนที่อินทรไปดูงานที่ต่างประเทศ

“พี่อินกำลังจะออกไปไร่หรือคะ โชคดีจัง มุมาทันพอดี กินข้าวเข้าด้วยกันก่อนนะคะ มุมาหลายอย่างเลย”

ร่างเพรียวปราดเข้ามาเกาะแขนอย่างสนิทสนม หล่อนหัวปิ่นโตเถาใหญ่มาด้วย อินทรดึงแขนออกอย่างช้าๆ

“แล้วนี่ใคร...”

“คนสนิทของคุณพ่อคะ ท่านฝากกระเข้ามาให้คุณพ่อพี่อินด้วย แต่บังเอิญวันนี้คุณพ่อมีธุระต้องเข้าเมืองก็เลยมาด้วยตัวเองไม่ได้”

คนที่เดินมาด้วยกันนั้นสวมชุดซาฟารีสีกรมท่า ใบหน้าดูดัน เขาริ้วยกระเช้าที่เต็มไปด้วยของราคาแพงขึ้นมา ส่วนกระเช้าอีกอันเป็นผลไม้ นำเข้าจากต่างประเทศ ค่ะเนด้วยสายตาราคาคงหลายพันบาทเลยทีเดียว

“ทำไมต้องเอากะเข้ามาให้ คุณพ่อพี่ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

มุนินทร์เกาะแขนชายหนุ่มอีกครั้ง หล่อนพาอินทรกลับเข้ามาในบ้าน

“เหม...พี่อินก็ ทำเป็นคนอื่นคนไกลไปได้ ไร่เราก็อยู่ติดกัน ไม่เอาคะ อย่าซีเรียส มุไม่ได้เจอพี่อินตั้งหลายอาทิตย์แล้ว มากินข้าวด้วยกันก่อนนะคะ มุอุตส่าห์เข้าครัวตั้งแต่เช้า ทำของโปรดพี่อินทั้งนั้น กินหน่อยนะคะ”

หญิงสาวอ่อน วางปิ่นโตลงบนโต๊ะอาหารและเปิดออก ภายในมีข้าวต้มกึ่งแม่น้ำตัวโต ส่งกลิ่นหอมฉุยออกมา แถมยังมีกับข้าวอีกสามอย่าง อินทรนั่ง มองหญิงสาวด้วยความสงสัย เขาแน่ใจว่ากับข้าวเหล่านั้นคงไม่ใช่ฝีมือมุนินทร์แน่ๆ บางทีอาจเป็นแม่บ้านของหล่อน

“ขอบคุณมากมู ันพี่วางไว้ตรงนี้นะก่อน บังเอิญพี่กินข้าวแล้ว เดียวกลับจากไร่ค่อยกิน”

“นี่พี่อินจะออกไปไร่แล้วหรือคะ ทำไมต้องรีบด้วยคะ ยังเข้าอยู่เลย”

“พี่ต้องออกไปดูคนงาน มุมืออะไรกับพี่หรือเปล่า”

เขามั่นใจว่าการที่จู่ๆ มุนินทร์มาพร้อมคนสนิทของพ่อเลี้ยง จุดประสงค์คงไม่ใช่แค่เอาอาหารเข้ามาส่งเฉยๆ เป็นแน่ ชายหนุ่มยอมรับว่า มุนินทร์เป็นคนเดียวที่ไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจเมื่อเขามีคดีติดตัว แถมยังพูดอีกว่า

“ไม่เป็นตำรวจก็ต้อออกกะพี่อิน จะได้ไม่ต้องเสี่ยงอันตราย มุเป็นห่วงพี่อิน ทำไมพี่อินไม่ทำธุรกิจเหมือนคุณลุงล่ะคะ มุจะคอยสนับสนุน”

ถึงจะไม่ชอบพฤติกรรมของพ่อเลี้ยงพิเชษฐ แต่พ่อกับลูกก็คนละคนกัน หลังเกิดเรื่องฟ้องร้อง มุนินทร์ยังคงทำตัวเสมอต้นเสมอปลาย เขาจึงถือว่าหล่อนเป็นเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง

“นั่นขอพูดตรงๆ เลยแล้วกันนะคะ ที่มูมานี้ก็เพื่อมาเป็นตัวแทนคุณพ่อถามเรื่องที่ดิน คุณพ่อท่านร้อนใจค่ะ ก็เลยอยากให้เรื่องสำเร็จลุล่วงโดยไว”

อินทรหน้าตึง ดิ่งแขนกลับเช่นเคย หันไปพูดกับมุนินทร์

“พี่คิดว่าคุณพ่อพูดชัดแล้วนะว่าเราไม่ขาย” หลังจากได้จดหมายขู่พ่อเลี้ยงพิเชษฐก็โทร. มาหาด้วยตัวเอง แต่บิดาของเขาปฏิเสธไป “ถ้ามูเอาระเข้ามาด้วยเหตุนี้ พี่ต้องขอโทษ เพราะคงรับไว้ไม่ได้”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ ก็ไหนคุณพ่อบอกว่าคุยกับคุณลุงรู้เรื่องแล้วไงคะ ที่ดินบนดอยตอนนี้ทิ้งไว้ไม่ได้ทำอะไร มีแต่ปล่อยให้ชาวบ้านอยู่กันเปล่าๆ แต่ถ้าขาย คุณพ่อมูจะได้เอาไปทำรีสอร์ท หรือว่าทางพี่อินติดเรื่องราคาเรื่องนี้เราตกลงกันได้คะ”

“ราคาไม่สำคัญ แต่พ่อพี่ไม่อยากขาย”

“ทำไมคะ หรือว่ามีปัญหาอย่างอื่น เราคุยกันได้ ภาษีค่าโอนทางมูจะรับผิดชอบเองทั้งหมด พี่อินกับคุณลุงแทบไม่ต้องทำอะไรเลย แคร่ขอเซ็นเอกสารอย่างเดียวแล้วก็มีเงินเข้ากระเป๋าสบายๆ”

“ไม่ว่าราคาไหนก็ไม่ขายทั้งนั้นละ! ฝากไปบอกพ่อเธอด้วย!”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรที่เดินลงบันไดมาพูดด้วยเสียงดังลั่น มุนินทร์ถึงกับหน้าซีด ผิดกับชายอีกคนที่มีใบหน้าเรียบเฉย

“คุณลุงคะ...เอ่อ...คือว่า...สวัสดีค่ะ”

มุนินทร์รีบประนมมืออย่างอิหลักอิเหลื่อ

“ลุงได้ยินที่หนูพูดหมดแล้ว ฝากไปบอกคุณพ่อด้วยว่าลุงกับฉันไม่ต้องการขายที่ดินดอย ไม่ว่าจะได้ราคาสักเท่าไรก็ตาม”

“แต่คุณลุงคะ...”

“ไม่มีแต่ ลุงพูดคำไหนคำนั้น ไหนๆ ไไร่ของเราที่รู้จักกันมานาน อย่าให้ต้องมีความบาดหมางเกิดขึ้นเลย”

น้ำเสียงเฉียบขาดทำให้มุนินทร์ถึงกับจ๋อย ผิดกับชายในชุดซาฟารีที่โพล่งขึ้น

“พ่อเลี้ยงจะไม่ลองคิดดูอีกสักหน่อยหรือครับ คือทางไร่พฤษภาเราอยากได้ที่ดินผืนนั้นมากๆ ถึงจะเรียกราคาเพิ่มอีกสองเท่าเราก็กินดีจ่าย ขอแค่ยอมตกลงกันเท่านั้น”

“นายเป็นใคร”

“ผมชื่อวันเฉลิม เป็นมือขวาของพ่อเลี้ยง ส่วนนี้กระเช้าที่พ่อเลี้ยงพิเชษฐ์ฝากมาให้ ท่านสั่งมาจากกรุงเทพฯ เลยนะครับ ของดีๆ ทั้งนั้น”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรหน้าตึง มองกระเช้าด้วยหางตา แค้นตอบว่า “เอาของคุณกลับคืนไป ผมไม่รับ ผมขอย้ำอีกครั้งว่าเราไม่ต้องการขายที่ดิน ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหนๆ เราก็ไม่เปลี่ยนใจ”

“แม้ว่าข้อเสนอของเราจะสูงกว่าราคาตลาดถึงสองเท่าขึ้นหรือครับ พ่อเลี้ยงลองเก็บไปคิดดูหน่อยไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่ ผมไม่ต้องการเงิน ที่ดินผืนนั้นเป็นบ้านของชาวเขา พวกเขาช่วยก่อตั้งไร่อินทรีทองตั้งแต่วัยคุณกบิเิก ยังไงผมก็ไม่ขาย”

“คุณกำลังขัดใจพ่อเลี้ยงพิเชษฐ์อยู่นะครับ และผมว่ามันคงไม่เป็นผลดีสักเท่าไร”

คำพูดเรียบๆ แต่เหมือนคำชุกกลายๆ ทำให้ณัฏฐิทรหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ ทุกอย่างตอกย้ำข้อความในจดหมายว่าทางไร่พฤษภาต้องการที่ดินผืนนั้น ไม่ว่าจะได้อะไรมาโดยสุจริตหรือไม่ก็ตาม หากไม่ยอมขายโดยดีก็อาจจะต้องใช้กำลัง

“ถ้าคิดว่าพูดแค่นี้แล้วจะทำให้คนอย่างผมกลัวละก็ คิดผิดแล้ว คนอย่างณัฏฐิทรยืนหยัดในวงการนี้มาเป็นสิบๆ ปี ผมทำธุรกิจด้วยความซื่อสัตย์และไม่ยอมก้มหัวให้ใคร แต่ถ้ามีคนมารังแกละก็ ผมก็พร้อมจะสู้ไม่ถอยเหมือนกัน”

“ทำไมต้องดื้อ ยอมตกลงง่ายๆ ก็สิ้นเรื่อง”

“ฝากไปบอกพ่อเลี้ยงตามนี้ว่ายังไงผมก็ไม่ตกลง ถ้าคิดจะบีบกันจนไม่มีทางให้เดินละก็ เราคงต้องลองกันสักตั้ง ถึงผมจะไม่ได้มีเส้นสายใหญ่โต แต่ก็พอรู้จักคนในกระทรวงอยู่บ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่อยู่มาจนถึงปานนี้หรอก คนที่เสียงรายเขารู้ว่าผมเป็นคนยังไง”

วันเฉลิมหน้าเครียดกว่าเดิม เขาสะยะยิ้มเหี้ยมเกรียม “พ่อเลี้ยงต้องเสียใจที่พูดแบบนี้ การเป็นศัตรูกับไร่พฤษภาไม่ใช่เรื่องดีแน่”

“ก็เอาสิ เราจะได้เห็นดีกัน ฝากบอกนายคุณว่าตราบไตที่ผมยังมีชีวิตอยู่ละก็ ไร่พฤษภาจะไม่มีวันได้ที่ดินผืนนั้นไป”

อินทรหัวใจหนักอึ้ง มองตามมุนินทร์กับวันเฉลิมที่เดินออกจากบ้าน แม้จะไม่เห็นด้วยที่บิดาจะใจประกาศตัวเป็นศัตรูต่างๆ กับไร่พฤษภาแต่ก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี เขารู้ว่าบิดามีใจนักเลง ท่านเป็นคนมีจุดยืนพูดคำไหนคำนั้น และเพราะเหตุนี้เอง ตลอดหลายปีที่ผ่านมาผู้คนถึงได้เคารพนับถือ

“พ่อแน่ใจแล้วหรือครับ”

“นี่แกไม่เห็นด้วยงั้นหรือ”

“เปล่า ผมเข้าใจดีว่าทำไมขายที่ดินนั้นไม่ได้ แต่ผมแค่กลัวทางไร่พฤษภาจะเล่นสกปรก”

“มันไม่สำคัญหรอกว่าเราจะพูดอะไร ยังไงเสียไอ้พิเชษฐ์ก็ต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการอยู่ดี แต่การที่เราประกาศจุดยืนให้ชัด ต่อไปมันจะได้ไม่ต้องเอาของกำนัลมาให้อีก จะได้ไม่เกิดขวาลือผิดๆ ว่าเราคิดจะตกลงด้วย”

“ถ้าฉันเราก็ต้องระวังตัวให้มากขึ้นกว่าเดิม เมื่อเราประกาศตัวเป็นศัตรูแล้ว ฝ่ายนั้นคงไม่ยอมอยู่เฉยๆ แน่”

พ่อเลี้ยงพิเชษฐ์เป็นผู้มีอิทธิพลอันดับหนึ่งของจังหวัด คนที่มีเรื่องกับเขามักจะต้องประสบกับเคราะห์กรรม อย่างเมื่อปลายปีที่แล้วเขาต้องการลูกสาวบ้านหนึ่งมาเป็นเมีย น้อยก็ใช้กำลังจู่ดครวมา อีกทั้งถ้าต้องการที่ดินของใครก็ใช้อำนาจมืดบีบเอาไป ครั้งนี้ที่ส่งคนมาเจรจาก็เพราะยังเกรงใจพ่อเลี้ยงนฤมิตรอยู่บ้าง

“แกจัดการไปตามสมควรก็แล้วกัน อย่าลืมกำชับชิตชัยว่าต้องระวังคนแปลกหน้าที่แฝงตัวเข้ามาในไร่เพื่อสร้างสถานการณ์ ในเวลาแบบนี้ไอ้พิเชษฐ์ทำได้ทุกอย่าง”

“ได้ครับพ่อ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย..พ่ออยากให้ผมแจ้งเรื่องนี้กับอาชาและอาเจ็งหรือเปล่าครับ”

“ถ้ามีเวลาก็แวะไปสักหน่อย แต่ป่านนี้อาชาอาจจะรู้แล้วก็ได้ว่าไอ้พิเชษฐ์ต้องการซื้อที่ ทางนั้นหุตาไวจะตาย”

“จ้ะพี่พ่อก็เข้าผมจะแวะขึ้นไปครับว่าจะไปดูอาการแกด้วย เห็นบอกว่าช่วงนี้หอบบ่่อยๆ”

พ่อเลี้ยงนฤมิตรตอบว่าลูกชาย น้ำเสียงเคร่งเครียด

“พ่อขอโทษด้วยที่ไม่ปรึกษา ก่อน เมื่อครูนี้อาโมโห นึกไม่ถึงว่าไอ้พิเชษฐ์จะหน้าด้านเหลือเกิน รู้ทั้งรู้ว่าเราปฏิเสธยังคิดจะเอากะเข้ามาติดสินบนอีก”

“ผมเข้าใจครับพ่อ ผมเองก็ไม่ชอบเขา แต่ผมแค่ห่วงความปลอดภัยของพ่อ”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอกนะ พ่อสัญญาว่าต่อไปนี้เวลาไปไหนมาไหนจะระวังตัว อย่าลืมนะว่าพ่อเองก็มีฝีมือพอตัว”

“ผมทราบครับ แค่พ่อสัญญาว่าจะระวัง ผมก็เบาใจ”

“คนอย่างพ่อหนึ่งเหนียว ไม่ตายง่ายๆ หรือ แกเองก็ต้องระวังตัวไปไหนคนเดียวต้องมีอาวุธไว้ป้องกันตัว อย่าลืมนะว่าตอนนี้แกไม่ใช่ตำรวจแล้ว ไม่ใช่แค่พ่อที่เสี่ยง แกเองก็เสี่ยงเหมือนกัน”

ความซุ่มมัวผนวกกับต้องจัดการหลายเรื่อง ทำให้กว่าอินทระจะได้ขับรถออกไปที่ไรก์หลังเที่ยง จึงเป็นช่วงพักที่คนงานทั้งหมดลงมากินอาหารที่โรงครัว

เขาจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่มาที่นี่คือเมื่อไหร่ โรงครัวแห่งนี้พ่อสร้างขึ้นเพื่อรองรับคนงานทั้งหมดในไร่ คนงานของไร่อินทระนอกจากมีสวัสดิการอย่างดี มีรถรับ-ส่งแล้ว ยังมีอาหารเลี้ยงวันละสองมื้อ ทุกเช้าแม่ครัวจะออกไปซื้อของสดมาทำอาหารสำหรับคนงาน เนื่องจากพนักงานของไร่มีจำนวนมาก ดังนั้นการพักเที่ยงจึงต้องแบ่งเป็นสามกะเพื่อชะลอความแออัด เขาเห็นคนงานทั้งหญิงและชายนั่งคุยกันอย่างออกรส ต่างนั่งพักผ่อนเพื่อรอเวลาไปเข้างานรอบถัดไป อินทระวาดตามองหาคนที่ต้องการและก็พบ ชิดชัยนั่งกินข้าวอยู่กับผู้ช่วยสาวที่โต๊ะด้านในสุด

“คุณอิน ทางนี้ครับ”

พอเห็นอินทระ พ่อบ้านก็โบกมือเรียก ชายหนุ่มก้าวยาวๆ ไปถึงโต๊ะและทรุดตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม สายตาเหลือบมองราชาชาติที่ตักข้าวจนพูนจาน

“กินอะไรมาหรือยังครับคุณอิน เดี่ยวผมไปตักมาให้ดีไหม”

“ยังเลย วันนี้มีอะไรอร่อยบ้าง”

“แกงเขียวหวานกับขนมจีน ผัดผักและก๊อทอดมัน อร่อยใช้ได้อยู่นะครับ ผมหมดไปหนึ่งจานแล้วกำลังจะจัดอีกหนึ่ง”

“ก็ดีนะ ไม่ได้กินอาหารฝีมือบ้านี่มานานแล้ว”

“เดี๋ยวผมไปตัดกามาให้ นะครับ”

“ไม่เป็นไรลุงชิต นิ่งเถอะ ผมจัดการเองได้”

“อ๊ย ไม่ได้ครับ ให้ผมบริการเถอะ นานๆ คุณอินจะมาลัทธิ”

ชายร่างหนาผุดลุกขึ้นจากโต๊ะ ทิ้งให้อินธรรอยู่กับราชาวดีตามลำพัง
หล่อนทำเหมือนไม่สนใจ ตักข้าวเข้าปากคำแล้วคำเล่า

“กลัวจานข้าวหายหรือไง ถึงได้รับจ้วงเอาๆ แบบนี้”

คนถูกแขวะเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตาวาววับ “ใช่ค่ะ ฉันต้องรีบทำเวลา
ประเดี๋ยวเจ้านายอาจจะว่าเอาได้ว่านั่งอู้งานกินข้าวเกินเวลา”

“งั้นหรือ คิดว่าอาหารที่โรยร่อยจนหยุดไม่ได้เสียอีก”

“นั่นก็ใช่ค่ะ ฝีมือป่านี่มรสจัดอร่อยขึ้นชื่ออยู่แล้ว แต่สำหรับคุณไม่รู้
จะถูกปากเหมือนข้าวต้มกึ่งแกงน้ำหรือเปล่า”

อินธรรสะอึก ชักสีหน้าอย่างไม่พอใจ ปัญหาก็คือหล่อนรู้ได้ยังไม่ว่า
มุรินทร์เอาปืนโตมาส่งที่บ้าน หรือว่าหล่อนเห็นถึงได้เอาเรื่องมาป่าวประกาศ

“อาหารอะไรผมก็กินได้ทั้งนั้นละ ไม่ว่าจะเป็นข้าวแกงข้างทางหรือ
อาหารหรูๆ ไม่เหมือนกับคุณที่คงเจริญอาหารเพราะได้เมาท์เรื่องเจ้านาย
สินะ”

“เสียใจด้วยค่ะ คนอย่างฉันไม่เคยเมาท์ใคร แถมยังไม่ชอบยุ่งเรื่อง
คนอื่นด้วย”

“ไม่ยุ่ง แต่เที่ยวเอาเรื่องเจ้านายไปโพยพนาจนทั่วทั้งนี้”

หญิงสาวหน้าอเป็นจวกที่จู่ๆ ก็โดนกล่าวหา แต่ถึงกระนั้นก็ยังโต้
กลับอย่างไม่ลดละ “คุณผิดแล้ว ถ้าจะหาคนเริ่มต้องเริ่มจากแฟนคุณ มากัน
เป็นขบวน ใครไม่เห็นลืแปลก”

นอกจากมุรินทร์และวันเฉลิมแล้ว ยังมีรถติดตามมาอีกสองคันจึง
ทำให้สะดุดตา

“มุรินทร์ไม่ใช่แฟนผม”

“แต่ก็ชอบหัวปิ่นโตมาฝากกันถึงบ้าน อันที่จริงคุณไม่น่าจะลดตัวลง

มากินข้าวแกงเลนนะคะ กุ้งแม่น้ำตัวโตๆ ต้องหวานอร่อยกว่าไก่อบ้านผอม
กะหรงก่องในแกงเขียวหวานอยู่แล้ว ไหนจะอาหารหรูๆ อีกเต็มปิ่นโต
ทำไมไม่นั่งกินที่บ้านให้พุงกางไปเลยล่ะคะ มานั่งนอนที่โรงอาหารทำไม”
“รู้ละเอียดจริงนะว่าเมนูอะไรบ้าง ไหนว่าไม่ชอบสอตเรื่องเจ้านาย
โง่”

“ไม่ชอบสอต แต่บังเอิญเรื่องดันมาเข้าหูเอง ช่วยไม่ได้ ถ้าคุณอยาก
จะหาต้นตอของข่าวลือต้องลองถามป้าศรีนุ่น เห็นยืนเมาท์กับป้านิมตั้งแต่
ก่อนเที่ยงแล้ว ตอนนี่คนทั้งไร่รู้กันทั่วแล้วว่าคุณมีสาวสวยหิวปิ่นโตมาฝาก”

ราชวดีบ๊วยไปไปยังสาวใหญ่ที่กำลังคุยกันอย่างออกรส

“งานนี้ไม่ใช่หนูปจจริงๆ ครับคุณนิน เรื่องนี้ผมเป็นพยานได้ ป้าศรี
แกลงเห็นก็เลยเก็บเอามาเล่า เสียงแกล่ค่อยเสียที่ไหน ตอนนี่ใครๆ ก็รู้กัน
ทั่ว” ชิดชัยที่เดินกลับมาทันได้ยินการโต้แย้งพอดีพูดขึ้น

“ใช่ไม่ได้จริงๆ วันหลังต้องอบรมชุดใหญ่แล้ว”

“อย่าถือสาแกล่เลยครับ ปกติคุณมุรินทร์ก็มาที่นี้ออกจะบ่อย คนที่นั่น
ก็คิดว่าสนิทสนมกับคุณนิน”

“มุแค่มาธุระแทนพ่อ”

อินทรเลือกที่จะหยุดเอาไว้แค่นั้น ชิดชัยสีหน้าเคร่งเครียด

“เรื่องเดิมหรือครับ”

“ใช่...แต่ไม่ว่ายังไงคำตอบก็ยังเป็นคำเดิม คือไม่ขาย”

เขาตั้งใจพูดเสียงดังให้ได้ยิน ราชวดีลอยหน้าลอยตา ชายหนุ่มจึง
ยื่นหน้ามาใกล้

“ได้ยินแล้วใช่ไหมราชวดี ที่ผมบอกว่าไม่ขายที่ ไม่ว่ายังไงก็ไม่ขาย”

สีหน้าของหล่อนดูประหลาดใจ ก่อนจะขมวดคิ้ว

“แล้วคุณมาบอกฉันทำไมกันคะ ต้องไปบอกแฟนคุณนุ่น” หญิงสาว
ลอยหน้าลอยตายั่ว

อินทรเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “บอกแล้วไงว่ามุรินทร์ไม่ใช่แฟนผม”

“ฉันก็ขอโทษด้วยค่ะ เพราะฉันไม่ได้สนิทกับคุณมุรินทร์เป็นการส่วนตัว เบอร์โทร. ก็ไม่มี ถ้าคุณอยากจะฝากบอกอะไรเธอคงต้องไปบอกเอง เข้าใจตรงกันนะค่ะ”

สาวร่างบางผุดลุกขึ้น แต่อินทรคว้าข้อมือหล่อนเอาไว้

“เดี๋ยวสิ จะรีบหนีเลยหรือ หรือว่ากลัวความลับจะแตกว่าคุณเข้ามาที่ไร่อินทรีทองเพื่อเป็นสายลับ”

“ฉันไม่มีความลับอะไรทั้งนั้นค่ะคุณอินทร ตอนนี้นั้นกินข้าวอิ่มแล้วเลยจะขอลุกขึ้นจากโต๊ะ อย่างนี้ผิดกฎระเบียบข้อไหนของไร่อินทรีทองหรือเปล่า หรือว่าต้องนั่งต้อนรับจนกว่าเจ้านายจะอิ่ม ถ้าฉันนั่งได้นั่งแสนานๆ”

มือที่แตะชะงักก่อนจะคลายลง มองไปที่จานก็พบว่าว่างเปล่าแล้วจริงๆ ชิดซ้ายมองการโต้เถียงของทั้งคู่ด้วยสีหน้าแต่ยิ้ม

“ไหนๆ ก็เอาจานไปเก็บ จันทอนเดินกลับมาตักขนมหวานมาเผื่อคุณอินสั๊กงานนะหนูยิป”

“ได้ค่ะลุงชิต แต่ไม่รู้ว่เจ้านายจะกินลงหรือเปล่า”

“กินลงอยู่แล้ว ถ้าเธอตักมาฝากด้วยความจริงใจ อะไรฉันก็กินได้ทั้งนั้น”